

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. 'Θόδωρος Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ δὲ Ναβερύ, μετὰ εἰκόνων (τέλος) μεταφράσις Σ. Τ.— **ΕΝ ΔΑΚΡΥ**: ΕΡΩΤΕΣ ΕΙΚΟΣΑΕΤΩΝ, διήγημα. — **ΥΠΟ ΤΗΝ ΛΑΙΜΟΤΟΜΟΝ**, ἐκ τῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά. — **ΠΑΛΑΙΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ**: Ἡ ὑπομονὴ καὶ τὰ παύσια τοῦ Καδῆ. (παράδοσις).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῶ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ 4 ΙΟΥΛΙΟΥ Μ.Μ.—ΑΝΤΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ, ΕΝΕΚΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ,—

ΠΩΛΗΘΗΣΟΝΤΑΙ ἈΝΑ ΤΑΣ ΟΔΟΥΣ ΤΑ «ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ», ΗΥΨΗΜΕΝΑ ΚΑΤΑ 4 ΣΕΛΙΔΑΣ,

ΘΑ ΠΕΡΙΕΧΟΝΤΑΙ ΔΕ ΤΑ ΕΞΗΣ ΟΛΩΣ ΝΕΑ ΕΡΓΑ :

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΤΟ ΔΙ΄ ΩΡΑΙΟΤΑΤΩΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΩΝ ΚΕΚΟΣΜΗΜΕΝΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟ ΔΙΑΝ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΙΣΠΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ

ΤΟΥ

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ,

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ,

ΚΑΙ ΤΟ ΠΛΗΡΕΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ :

ΡΟΖΙΝΑ Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

ΤΟΥ ΔΑΜΠΡΟΥ ΦΙΛΟΥ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΔΑΜΠΡΟΥ ΕΝΥΔΛΗ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Καὶ τώρα, κύριε ἰατρέ, ἠρώτησεν ἀνυπομόνωσ ἡ κυρία Κουρσὺ, ἐλπίζετε ὅτι ὁ σύζυγός μου θὰ ζήσῃ;

— Ναί, ἂν αἱ δυνάμεις του δὲν τὸν ἐγκαταλείψουν ὀλοτελῶσ· ἡ ἀπώλεια τοῦ αἵματός του τὸν κατέστησε τοσοῦτον ἀδύνατον, ὥστε φοβοῦμαι μὴ τὸ εἰς τὰς φλέβας του ἐναπομείναν δὲν ἐπαρκέσῃ ὅπως ἀποδώσῃ αὐτῷ τὰς ἀπαιτούμενας δυνάμεις, διὰ νὰ ζήσῃ...

— Θεέ μου! εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη γονυπετήσασα, ἂν ἐδυνάμην νὰ μεταβάλω εἰς αἷμα τὰ δάκρυά μου!

Ἐὶς τὸν ἰατρὸς ἐπληξεν τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρὸς του.

— Οἱ συμπαθεῖς λόγοι μοὶ ἐνέπνευσαν μίαν ἰδέαν, κυρία, μίαν ἐλπίδα ἰσως... Ἐχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ;

— Ναί, ναί! καὶ σοὶ ὑπόσχομαι τὸ ἤμισυ τῆς περιουσίας μας ἂν σώσετε τὸν σύζυγόν μου.

— Δ' ἐμὲ μόνη ἀνταμοιβὴ θὰ ἦνε, κυρία, ἡ χαρὰ ὅτι ἀπέδωκα τὸν ἐξαίρετον τοῦτον ἄνθρωπον εἰς τὰς ἀγκάλας ὄλων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τὸν ἀγαπᾶσι. Πρόκειται νὰ ἐπιχειρήσωμεν ἐπὶ τοῦ συζύγου σας λεπτότατον πείραμα, τὸ ὁποῖον ἐνίστε ἐπέτυχάνει... Ἡ κατάσταση τοῦ κυρίου Κουρσὺ εἶνε σχεδὸν ἀπελπιστικὴ... ἡ ζωὴ του θὰ σβύσῃ ἀταράχως, ὡς ἀθώου πτηνοῦ... τὸ αἷμα ἐξέλιπεν ἐκ τῶν ἀγγείων... ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἐπιχειρήσωμεν μεταγγίσειν αἵματος.

Ἡ Αὐγουστίνη ἠρώτα ἀνησύχως διὰ τοῦ βλέμματός της τὸν ἰατρὸν δὲν εἶχεν εἰς ἐπί ἐννοήσει τοὺς λόγους αὐτοῦ.

Ὁ κύριος Πινῶ ἐπανέλαθεν.

Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ἡ ἐφεύρεσις τοῦ Harvey ἔχει πολλοὺς κατηγοροῦσ, ἐγὼ ὁμως ἔχω πεποιθῆσιν εἰς αὐτήν· ἂν εἰς τὰς ἐξηνητημένας φλέβας τοῦ κυρίου Κουρσὺ κατορθώσωμεν νὰ μεταγγίσωμεν αἷμα καθαρὸν καὶ νεανικόν, ὑπόσχομαι ὅτι θὰ ζήσῃ.

— Λοιπὸν κάμετέ το, ἰατρέ, κάμετέ το!

— Καὶ νομίζετε, κυρία, ὅτι δύναμαι νὰ εὐρῶ εὐκόλως ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος θὰ ἐθυσίαιε τὸ ἤμισυ, τὰ τρίτα τέταρτα ἰσως

τῆς σφριγώσης δυνάμεώς του διὰ νὰ μεταδώσῃ τὴν ζωὴν εἰς τὸν σχεδὸν νεκρὸν τοῦτον ἄνθρωπον;

Ἡ Αὐγουστίνη ὕψωσε τότε μέχρι τῶν ὤμων τῆς τὰς χειρῖδας τῆς ἐσθῆτός της.

— Λάβετε τὸ αἷμά μου, λάβετε τὴν ζωὴν μου, ἀνέκραξε, καὶ σώσετε τὸν σύζυγόν μου. Ἐγὼ μόνη ἔχω καθήκον νὰ τον ἀναστήσω, ἔστω καὶ μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς μου... Ἀρχίσατε ταχέως τὸ ἔργον σας! Αἰσθάνομαι ὅτι ἀποθνήσκω ἐξ ἀγωνίας, βλέπουσα αὐτὸν εἰς τοιαύτην κατάστασιν.

Ὁ ἰατρὸς Πινῶ ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς νεαρῆς γυναίκος.

— Ἐστω, εἶπεν, ἀφοῦ τὸ θέλετε.

Μετ' ὀλίγον δὲ ἡ κυρία Κουρσὺ, τὴν χεῖρα ἔχουσα τεταμένην καὶ ἀνοικτὴν μίαν τῶν ἀρτηριῶν της, ἐβλεπε τὸ αἷμα τῆς ρέον δι' ἐλαστικοῦ σωλῆνος ἐντὸς μεταγγιστήρος, ὅστις δι' ὁμοίου ἐτέρου σωλῆνος μετήγγιζε τὸ αἷμα ἐντὸς ἀρτηρίας τινὸς τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου της... Τὰ βλέφαρα τοῦ τραυματίου ὑπηγέρθησαν βραδέως καὶ διέκριεν ἀμυδρῶσ ὠχρὰν τινα γυναῖκα, ἐξηπλωμένην ἐπὶ μεγάλῃς τινὸς ἐδρας, καὶ τὸν ἰατρὸν, ἀφαιρούντα

τὴν ζωὴν ἐξ ἐκείνης καὶ μεταδίδοντα αὐτὴν εἰς αὐτόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ Αὐγουστίνη διετήρει ἐτι ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς θλιβερόν μειδιάμα, τὸ ὁποῖον αἰφνης ἐξηφανίσθη.

Ἡ δυστυχῆς γυνὴ εἶχε λιποθυμήσει.

Τότε μετέφερον αὐτὴν εἰς ἄλλο δωμάτιον σχεδὸν νεκράν.

Ὁ δὲ κύριος Κουρσὺ, ἀνοιξας τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδε παρὰ τὴν κλίνην του τὴν Λαύραν.

— Λοιπὸν, τὸν ἠρώτησε δακρύνουσα ἐκ συγκινήσεως ἡ κυρία Βαρθιέ, αἰσθάνεσθε καλλίτερα τῶρα ;

— Πολὺ καλλίτερα, ἀπήντησεν ὁ κύριος Κουρσὺ, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἐξήλθον ἐκ τοῦ τάφου· αἱ ἀλλεπάλληλοι λιποθυμῖαι καὶ τὰ νεκρωτικὰ ποτὰ μὲ εἶχον καταστήσει ἀναισθητόν ἐπὶ δέκα ἡμέρας καὶ τῶρα αἰσθάνομαι ὅτι ἀναγεννώμαι . . . Καὶ οἱ γενναῖοι σύντροφοί μου; . . . Ἄν ἤξεύρετε, κυρία, πῶς ἐπολέμησαν! ἐπιπτον, ὡς λέοντες, κατὰ τοῦ πυρός! . . .

— Τρεῖς μόνον ἀπέθανον, εἶπεν ἡ Λαύρα· ἐκ τῶν πληγωμένων, ἐνὸς ἀπέκοψαν τὴν κνήμην, καὶ ἐνὸς ἄλλου τὸν βραχίονα . . . Ἄλλ' ὅλοι ἐν γένει ὑπομένουσι καρτερικῶς τοὺς πόνους καὶ δεικνύουσιν ἀπίστευτον γενναϊότητα, ὅπως καὶ ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ . . .

— Καὶ ἐπαρκεῖτε εἰς ὅλα ταῦτα μόνη σας, κυρία ;

— Ἐγὼ καὶ ἄλλοι ἀκόμη . . . ἕκαστος ἐδῶ ἐκπληροῖ τὸ καθήκόν του, ἐστὲ βέβαιος . . .

— Ἄχ! ἐννοῶ, εἶπεν ὁ κύριος Κουρσὺ, ὑπάρχουσιν ἀκόμη ἀληθεῖς γυναῖκες!

Καί, ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα, ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἐξέφραζε πικρίαν.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας μετέφερον εἰς Haussois καὶ ἄλλους τραυματίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ τινες Γερμανοί. Βεβαίως τὸ αἶσθημα τῆς πατρίδος διετηρεῖτο πάντοτε ἀκαίτητον ἐν τῇ μικρᾷ ἀποικίᾳ τοῦ κυρίου Κουρσὺ, οὐχ ἦττον τὸ αἶσθημα τῆς φιλανθρωπίας ὑπερίσχυσε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Οἱ Γερμανοὶ ἔτρεμον ἐκ φόβου, ἀναλογιζόμενοι ὅτι εὕρισκοντο μεταξὺ Γάλλων, ἀλλὰ δὲν ἐθράδυναν νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ἡ φιλανθρωπία ἔχει πατρίδα τὸν κόσμον ὅλον, καὶ πάντες κατέδραμον διὰ τῶν δακρῶν των τὴν φιλεὺςπλαγχνὸν χεῖρα τῆς Γαλλίδος νοσοκόμου, ἣτις ἐπέδενε τὰς πληγὰς των.

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Λαύρα ἐδιπλασίασαν τὰς πρὸς τοὺς τραυματίας περιποιήσεις των, ἡ δὲ ὑγιῆς τροφή καὶ ὁ καθαρὸς ἀήρ τοῦ Haussois οὐκ ὀλίγον συνέτειναν εἰς τὴν θεραπείαν τῶν πληγῶν των.

Ἐν τούτοις, καίτοι οἱ ὑπὸ τὸν κύριον Κουρσὺ μαχηταὶ ἔμενον ἀνευ ἀρχηγοῦ, οὐχ ἦττον, πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος των, ἠνώθησαν μεθ' ἐνὸς ἄλλου ἀτάκτου σώματος, ἐξ ἐθελοντῶν καὶ τούτου ἀποτελουμένου. Ἄλλὰ, φεῦ! ὁ ἥρωϊσμός καὶ ἡ αὐταπαρνήσις τσοσούτων ἀνθρώπων δὲν ἤρκεσαν ὅπως διαφυλάξωσι τὴν πατρίδα των ἀπρόσβλητον ἀπὸ τῶν ἐχθρικών καταστροφῶν καὶ ἀτιμώσεων.

Ὁ κύριος Κουρσὺ ἔβρισκε βραδέως ἐπὶ τὰ βελτίω, ἐφ' ὅσον ἐπέτρεπε τούτο ἡ σοβαρότης τῶν πληγῶν του, ἠγνοεῖ δὲ εἰσέτι ὅτι ἡ Αὐγουστίνη εὕρισκετο εἰς Haussois.

Ἄν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν συνέβαινε νὰ ἴδῃ αὐτὴν, βεβαίως δὲν θὰ τὴν ἀνεγνώριζε· θὰ ἐξελάμβανεν αὐτὴν ὡς φάσμα ἐξελθόν τοῦ τάφου του. Ἡ θανάσιμος καὶ καταπληκτικὴ ὠχρότης τοῦ προσώπου τῆς ἠλλοίου αὐτὴν παραδόξως.

Κατὰ πᾶσαν νύκτα, ἤρχετο πλησίον τῆς κλίνης τοῦ συζύγου τῆς, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα κεκαλυμμένην διὰ πέπλου, ἠγρύπνει παρὰ τὸ προσκεφαλαῖόν του, κρυπτομένη εἰς τὴν σκιάν τῶν παραπετασμάτων, καὶ ἐδίδεν εἰς αὐτὸν διὰ τρεμούσης χειρὸς τὰ διατασσόμενα παρὰ τοῦ ἱατροῦ φάρμακα. Ὅτε δὲ ὁ ἀσθενὴς τῇ ὠμίλει, ἀπῆντα εἰς αὐτὸν διὰ φωνῆς ὑποκόφου καὶ ταπεινῆς.

Ὁ κύριος Κουρσὺ δὲν εἶχε μὲν ἀναγνωρίσει αὐτὴν, ἀλλ' ἠγάπα, ὡς ἐξ ἐνστίκτου τὴν σιωπηλὴν ταύτην σκιάν, ἣτις περιεπατεῖ ἀκροποδητὴ καὶ ἦνοιγε μόλις τὰ χεῖλη τῆς, ὅπως μὴ προξενῇ θόρυβον.

Νύκτα τινὰ ὁ Βενιαμὴν ἤρξατο ὀμιλῶν πρὸς αὐτὴν καὶ ἐρωτῶν περὶ διαφορῶν ἀντικειμένων.

Ἡ δυστυχῆς γυνὴ, ὅπως ἀποφύγη τὰς ἀπαντήσεις, ἀπεμακρύνθη ἐκεῖθεν καὶ ἔστειλε παράυτα, πρὸς ἀντικατάστασιν αὐτῆς, τὴν Λαύραν.

— Τί περίεργον νοσοκόμον μοῦ ἔχετε ; ἠρώτησεν ὁ Βενιαμὴν τὴν Λαύραν· οὐδέποτε εἶδον γυναῖκα τοσοῦτον σιωπηλὴν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τοσοῦτον ἀφωσιωμένην εἰς τὸ καθήκόν τῆς. Πρὸ ἐνὸς σχεδὸν μηνὸς ἀγρυπνεῖ παρὰ τὴν κλίνην μου καὶ οὐδέποτε εἶδον αὐτὴν κοιμημένην . . . Μὴ θέλετε νὰ μοὶ το κρύψετε· ἠννόησα τί συμβαίνει εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην· ἡ φωνὴ τῆς ἢ μᾶλλον ἢ ὄψις τῆς δεικνύει ὅτι πρέπει νὰ ὑπέφερε πολὺ . . . Ὅσον ἐγὼ καλλιτερεύω, τόσον αὐτὴ ἀδυνατίζει . . . Κατοικεῖ ἐδῶ πλησίον ;

— Εἶθε ὁ τελευταῖος πληγωμένος τῆς, ἀπήντησεν ἡ Λαύρα· ὠρίσθη ὅτι, ὅταν ἐντελῶς θεραπευθῆτε, θὰ γίνῃ καλογραία.

— Ἡ αὐστηρότης καὶ ἡ ἐγκράτεια τῆς μοναχικῆς ζωῆς δὲν ἀρμύζουσιν εἰς τὴν ἀδύνατον καὶ καχεκτικὴν κρᾶσιν τῆς . . .

Θὰ ἔλεγε τις ἐνίοτε ὅτι ἡ ἀδύνατος αὐτῆς γυνὴ θ' ἀποθάνῃ δι' ἔλλειψιν ζωτικῶν δυνάμεων . . . Τί ἀρὰ γε συνέβη εἰς αὐτὴν; Ποία λύπη περιήγαγεν αὐτὴν εἰς τοιαύτην κατάστασιν ;

— Θέλετε νὰ το μάθετε ; ἔστω! . . . ἢ μᾶλλον ὄχι . . . Δὲν θὰ σας διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τῆς, ἀλλ' ἐκείνην μίξ· ἐπισήμου κυρίας, ἣτις ὑπῆρξεν ἐρωμένη τοῦ Φραγκίσκου τοῦ πρώτου . . . Ἡ κόμησσα Σατωβριάνδου ἐπρόδωκε τὸν σύζυγόν τῆς χάριν τοῦ νεαροῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας . . . Ὁ σύζυγος ἤρπασε τὴν σύζυγόν του, ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τινὰ ἔπικυλιν ἐν Βρετανίᾳ, ἔστειλεν ἐκεῖ τοὺς ἱατροὺς καὶ διέταξε νὰ τὴν φλεβοτομήσωσιν ἀπὸ τέσσαρα συγχρόνως μέλη . . . Ἡ κυρία Σατωβριάνδου ἀπέθανεν . . . Ἡ νο-

σοκόμος σας ὅμως δὲν ἀπέθανεν . . . Ἴδου ἅλη ἡ ἱστορία . . . Ἡ βίασος, τὴν ὁποίαν καρτερικῶς ὑπέμεινε, ὑπῆρξεν ἡ ἐκουσία ἐξιλέωσις τῶν ἀμαρτημάτων τῆς.

— Θέλω νὰ μάθω, εἶπεν ὁ κύριος Κουρσὺ, ἐγερθεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης του, θέλω νὰ μάθω πῶς καὶ ὑπὸ τίνος ἐσώθη ἐκ τοῦ θανάτου.

— Δὲν θὰ ψευσθῶ ποτέ, ἀπήντησεν ἡ Λαύρα.

— Λέγετε! λέγετε! ἐπανέλαβεν ὁ κύριος Κουρσὺ, λαθῶν εἰς τὰς πυρεσσοῦσας χεῖρας του τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Βαρθιέ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ Αὐγουστίνη ἤγειρεν ἐλαφρῶς τὴν αὐλαίαν τῆς θύρας τοῦ παρακειμένου δωματίου καὶ ἐπλησίασεν ἀκροποδητὴ πρὸς τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς, τὴν ὁποίαν ἐκαλυπτον πυκνὰ παραπετάσματα. Ὅπισθεν αὐτῶν, ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν ἴδῃ ὁ ἀσθενὴς, ἐνῶ ἀπειναντίας αὐτὴ ἔβλεπε καὶ ἤκουε τὰ πάντα.

— Ἐσώθητε ἀπὸ τὸν θάνατον, ἐπανέλαβεν ἡ Λαύρα, προσηλοῦσα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ Βενιαμίν, οἶονεὶ θέλουσα νὰ ἐμβυθίσῃ εἰς τὰ βάθη τῆς καρδιάς του . . .

Ναί· ἐσώθητε ἐξ ἐνὸς θαύματος τῆς ἐπιστήμης, ἢ μᾶλλον τῆς ἀφοσιώσεως. Ἴδου πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα . . . Τρεῖς ἀλλεπάλληλοι αἰμορραγίαι ἀφῆρσαν ὅλον τὸ αἷμά σας καὶ σας ἐξησθένησαν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ὁ ἱατρὸς ἀπόλεσε πᾶσαν ἐλπίδα . . . ἐννοεῖτε ; Ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου σας ἦτο θανάσιμος· ἡ μεγίστη ἀδυναμία καὶ αἱ ἀλλεπάλληλοι λιποθυμῖαι δὲν ἐπέτρεπον τὴν ἐλαχίστην κίνησιν τοῦ σώματός σας. Πέριξ τῆς κλίνης σας ἐκαίονεν ὄλοι, εἰς δὲ τὴν αὐλὴν οἱ ἐργάται σας γονυπετεῖς ἐδέοντο εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς ὑγείας σας. Ἡ λύπη μας εἶχε φθάσει εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τῆς ἀπελπισίας· ὁ Παῦλος καὶ ἐγὼ ἐπνιγόμεθα εἰς τὰ δάκρυα, ὅτε θεῖα τις φωνὴ ἠκούσθη.

— Ἄν ἐδύνατό τις νὰ μεταβάλῃ τὰ δάκρυα εἰς αἷμα ;

Ὁ ἱατρὸς Πινῶ ἔστρεψε παράυτα τὸ βλέμμα, ὡσεὶ θεόπνευστος. Εἶχεν ἀνεύρει τὸ ἀλάνθαστον μέσον τῆς σωτηρίας σας.

— Θὰ τον σώσω! ἀνέκραξεν, ὀρρίζομαι ὅτι θὰ τον σώσω, ἂν εὐρεθῆ τις, ὁ ὁποῖος ν' ἀγαπᾷ αὐτὸν τόσον, ὥστε νὰ συγκραταθῆ νὰ τῷ ἀνοίξω τὰς φλέβας του καὶ νὰ μεταγγίσω τὸ αἷμά του, ἢ μᾶλλον αὐτὴν τὴν ζωὴν του, εἰς τὸ σχεδὸν ἀψυχὸν τοῦτο σῶμα . . .

— Ἐξακολουθήσατε! . . . ἐξακολουθήσατε! . . . εἶπεν ὁ κύριος Κουρσὺ μετὰ φωνῆς πνευστιώσεως.

— Ἐν ὄν περιπαθὲς καὶ ἀφωσιωμένον προσεφέρθη εὐχαρίστως, ἐπανέλαβεν ἡ Λαύρα· τὸ αἷμα ἔρρευσε . . . καί, ὅπως τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἐξηγόρασε τὸν κόσμον ὅλον, οὕτω καὶ ὑμεῖς ἐσώθητε διὰ τῆς μεταγγίσεως εἰς τὰς φλέβας σας ξένου αἵματος, τοῦ αἵματος τοῦ εὐγενοῦς καὶ γενναίου ἐκείνου ὄντος.

Ὁ κύριος Κουρσὺ ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας καὶ διὰ φωνῆς πλήρους ἐρωτοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης,

— Αύγουστίνη! Αύγουστίνη! άνέκρα-
ξεν.

Καί συγχρόνως οί βραχίονες του άσθε-
νούς περιέκλεισαν επί του στήθους του τό
κάτωχρον πρόσωπον τής νεαρής συζύγου
του.

Τούτο μόνον ήρκεσε. Τά χείλη της δέν
έπρόφερον λέξιν, δέν έζήτησαν χαριν. Είχε
θυσιάσει τήν ζωήν της· δέν είχε πλέον ά-
νάγκην συγγνώμης· ή θυσία της είχε έ-
ξαγνίσει αύτήν . . .

ΚΓ'

Ανόμοιον γεγονός.

Ο κύριος Κουρσού, θεραπευτής ήδη,
άλλ' άδύνατος έτι, έκάθητο έν τή με-
γάλη θερινή αίθούσῃ, ένθα πρό όλίγου έ-
πιδε τον καφέ. Επί τινος δίσκου ύπήρχον
έπιστολαί τινες και αί έφημερίδες τής
πρωίας. Η Αύγουστίνη είχε συνειθίσει ν' ά-
ναγινώσκη αύτάς εις τον σύζυγόν της και
εις τον Παύλον, ένφ' ούτοι ήκρωόντο αύ-
τής καπνίζοντες.

Η οικογένεια Βαρθιέ δέν είχε ειςέτι
άναχωρήσει έκ του Haussois, οί δέ έργά-
ται του κυρίου Κουρσού έθεώρουν τον Παύ-
λον ως ύποδιευθυντήν του έργοστασίου.

Η Αύγουστίνη έφόρει έσθῆτα λευκό-
φαιον έκ λινού ύφάσματος, επενδύτην έκ
του αύτου ύφάσματος και τινα κοσμήματα
έκ γαγάτου. Καίτοι δέ ήτο ειςέτι ώχρά,
ούχ ήττον ή ζωηρότης επανήρχετο βαθμη-
δόν επί του προσώπου της. Ο κύριος Κουρσού
παρετήρει αύτήν μετά θυμηδούς μειδιά-
ματος, τό όποϊόν δέν επείρατο ν' άπο-
κρύψη άπό των φίλων του. Η Αύγουστίνη
ήρπασεν άπλήστως τήν έφημερίδα και οί
όφθαλμοί της προσηλώθησαν πάραυτα επί
όνόματος, τό όποϊόν τήν κατέπληξε:
Γουσταύος Θειδώ· έν άκαρεί οί όφθαλμοί
της κατεβρόχθισαν, ούτως ειπεΐν, πολλές
γραμμάς τής έφημερίδος· αίρνης εξέβαλε
βραγχνώδη κραυγήν, ή δέ χείρ της, συ-
σταλαίσα, περιέκλεισεν ισχυρώς τό φύλ-
λον.

— Τί έχεις; τήν ήρώτησεν ό Βενιαμίν.

— Μή πως αναγγέλλει θλιβεράν τινά
είδησιν ή έφημερίς αύτη; ήρώτησεν ή
Λαύρα.

— Μοί άγγέλλει μίαν δυστυχίαν, υπέ-
λαθεν ή Αύγουστίνη, τήν όποϊαν πιστεύω
ότι θά έχω τό θάρρος νά σας άναγνώσω.

Καί, καταβλαύσα πᾶσαν προσπάθειαν,
όπως καταστήσῃ τήν φωνήν της ήχηράν,
ή κυρία Κουρσού ήρξατο άναγινώσκουσα τά
έξῆς:

«Χθές, κατά τήν συνοικίαν των Ηλυ-
αίων Πεθίωρ έλαβε χώραν φρικώδες δράμα.
Είς των παρ' ήμιν έπιφανεστέρων καλλι-
τεχνών, ό κύριος Γουσταύος Θειδώ, κατα-
ληφθείς υπό μανιώδους ζηλοτυπίας, πα-
ρεμόρφωσε τό πρόσωπον τής συζύγου του
διά ρινομάκτρον, βεβρεγμένου έντός θεϊκού
άλατος. Η κυρία Νέρα Θειδώ, τής όποϊας
άπαντες γνωρίζομεν τήν καλλονήν, είχε κυ-
ριευθῆ υπό του άχαλινώτου πάθους τής φι-

λαρσεκείας· τό δέ πάθος της τούτο, όπερ
συνεπώς συνεπάγεται και τον προς τήν πο-
λυτέλειαν έρωτα, περιήγαγε τον σύζυγόν
της εις άξιοθρήνητον κατάστασιν. Ο κ.
Θειδώ, παρ' ούή κοινωνία άπασα προσεδόξα
μεγάλα έργα, ήναγκάσθη νά μετέρχεται τον
άπλουν τεχνίτην, όπως κερδίξῃ πλείονα
χρήματα. Οσω δέ ούτος έκέρδιζε, τόσω
περισσότερα ήθελε νά δαπανᾷ ή σύζυγός
του. Ο νεαρός καλλιτέχνης είχε πλέον
έξαντλήσει τήν φαντασίαν του και ήναγκ-
κάξτο νά πωλῆ τά έργα του πριν ή φέρῃ
εις πέρας αύτά. Οθεν επήλθε πτιγμή,
καθ' ήν ό δυστυχής άπηλίπισθη πλέον ότι
θά δυνθῆ ποτε νά φέρῃ εις πέρας μέγα τι
και έντελές έργον. Η δέ σύζυγός του ωργί-
ζετο κατ' αύτου καθ' έκάστην και επέπλητ-
τεν αύτον διά τήν όκηνηρίαν του δήθεν
και τό άγονον τής φαντασίας του. Ο κ.
Θειδώ προσεπάθησε παντί σθένει νά
επανακτήσῃ τήν μεγαλοφυΐαν του, όπως
εύχαριστήσῃ τήν σύζυγόν του· άλλ' αύ-
τη, τυφλωθεΐσα υπό τής πολυτελείας και
των ήδονών, ήπάτησε τον σύζυγόν της,
χωρίς ούδε καν νά προσπαθήτῃ νά άπο-
κρύψη άπ' αύτου τό λάθος της. Ο καλ-
λιτέχνης, ευρών έπιστολήν τινά του κό-
μητος Δέ Χ. . . άπευθυνομένην προς τήν
Νέραν, άπέκρυψε κατ' αρχάς τήν όργήν του
και προσεποιήθη εις αύτήν ιδιάζουσαν ά-
γάπην, όποϊαν κατά τό πρώτον τής νυμ-
φύσεως των έτος. Η Νέρα έπίστευσεν εις
αυτόν και συνελήφθη εις τήν παγίδα, χω-
ρίς νά το έννοήσῃ. Πρό δύο ήμερών ό κ.
Θειδώ παρεκάλεσεν αύτήν νά έτοιμάσῃ
μεγαλοπρεπές δείπνον, νά καλλωπίσῃ τό
έργαστήριόν του, όπως και άλλοτε, και νά
ένδυθῆ τήν λαμπροτέραν και επιδεικτικω-
τέραν στολήν της. Η κυρία Θειδώ συνή-
νεσεν άσμένως εις πάντα ταύτα. Περι τήν
εβδόμην ώραν τής έσπέρας τό έργαστήριον
του καλλιτέχνου, κεκοσμημένον διά μυρο-
βόλων άνθών, άπήστραπτεν υπό τήν λάμ-
ψιν άπειρων λυχνιών, ή δέ Νέρα έκάθητο
ένώπιον πολυτελοῦς τραπέζης, έφ' ής ήσαν
παρτεθειμένα πολυποικίλα και όρεκτικά
εδέσματα. Η κυρία είχεν άρκετόν χρόνον
νά δειπνήσῃ μετά του συζύγου της, ό δέ
κόμης Χ. . . ειδοποιηθείς, ως φαίνεται, παρ'
αύτης, έουελε νά έλθῃ λίαν άργά. . . Ο
κύριος Θειδώ έφαινετο, παρὰ τό σύνηθες,
εις άκρον περιχαρής και έπιπε κατά κόρον,
αυτό δέ τούτο έπραττε και ή Νέρα Κατά
τά επιδόρπια, ό καλλιτέχνης είχε σκοτι-
σθῆ υπό του οίνου. Είχεν άγαπήσει πάν-
τοτε περιπαθώς τήν σύζυγόν του, και ού-
δέποτε ή Νέρα έφάνῃ εις αύτόν τοσοῦτον
περικαλλής και ώρκαία, όσον κατά τήν έ-
σπέραν εκείνην. Ηγέρθη και ώδήγησεν αύ-
τήν ένώπιον μεγάλου τινός κατόπτρου, έν-
τός του όποϊου έδύνατό τις νά ίδῃ έκυ-
τόν άπό κεφαλῆς μέχρι ποδών, και τήν ή-
ρώτησεν:

— Έσο φιλαλήθης, Νέρα· ειπέ μοι,
ύπάρχει άλλο τι, τό όποϊόν προτιμάς, έκ-
τός τής καλλονῆς σου;

— Οχι, απήντησεν ή Νέρα, διότι
άκριβώς διά τήν καλλονήν μου ταύτην με
λατρεύουσι! . . .

— Άς εκλείψῃ λοιπόν ή καλλονή σου
αύτη! διότι έγώ σε περιφρονώ και σε
μισώ! . . .

Καί, ταύτα ειπών, ό Γουσταύος Θειδώ
έκάλυψε βιαίως τό πρόσωπον τής συζύγου
του διά του βεβρεγμένου ρινομάκτρον,
και έκράτει αύτό ισχυρώς επί του προσ-
ώπου της, χωρίς νά συγκινηθῆ εις τάς
άπελπιστικάς κραυγάς τής άτυχοῦς γυ-
ναικός. Ο Γουσταύος είχε προηγουμένως
κλείσει όλας τάς θύρας τής οικίας του,
τάς όποϊας ήναγκάσθη νά παραβιάσῃ τό
πλήθος, τό όποϊόν έτρεξεν εις τάς όδουνη-
ράς κραυγάς τής νεαρῆς γυναικός· ότε δέ
ειςήλθεν έν τῷ έργαστηρίῳ του καλλιτέ-
χνου, όπερ ήτο, ως ειπομεν, λαμπρῶς πε-
φωταγωγημένον και καταλλήλως διε-
σκευασμένον, παρετήρησε γυναικία τινά,
πολυτελῶς ένδεδυμένην και έρπουσαν επί
του εδάφους. . . Οί ύπηρέται της μετήγα-
γον πάραυτα αύτήν επί τής κλίνης· ή
ζωή αύτης δέν διατρέχει μέν ούδένα κίν-
δυνον, αλλά τό πρόσωπόν της θά μείνῃ
διά παντός παραμεμορφωμένον. Ο Γου-
σταύος Θειδώ άνέφερε πάραυτα τό γεγι-
νός εις τον εισαγγελέα, εις δν επέδειξε
και τήν έπιστολήν του κόμητος Χ. . .

— Έδυναμένη νά φονεύσῃ τήν σύζυγόν
μου, τῷ ειπε, διότι με ήπάτησεν, άλλ' ήρ-
κέσθη νά καταστήσω αύτήν διά παντός
άντικείμενον άποστροφῆς και βδελυγμίας.

Η γενική γνώμη εκηρύχθη ύπερ του
Γουσταύου, ούτινος ή Νέρα ύπήρξε πάν-
τοτε ό κακός δαίμων· άν ήθελεν ευ-
ρει σύντροφον άνταξίαν αύτου, ήεν θά πε-
ριήρχετο εις τήν άνάγκην νά ρίπτῃ εις
τούς δρόμους τά άριστουργήματα του χρω-
στήρός του. . . Είθε τό δαιμόνιον, άλλ'
άποπλανηθῆν αύτου πνεῦμα, νά επανεύρη
ταχέως τήν όδόν, τήν όποϊαν ό Θεός έ-
χάραξε δι' αύτόν. Ο δαίμων έξωρκίσθη
πλέον, ή δέ Μούσα δύναται άκωλύτως ήδη
νά επανέλθῃ.

Η Αύγουστίνη, ταραχθεΐσα έκ τής ά-
ναγνώσεως του άρθρου εκείνου, άφήκε νά
πέσῃ έκ των χειρῶν της ή έφημερίς· είτα
δέ μετ' άκαταβλήτου όρμῆς, καταβελξά-
σης πάντας τούς περιστάτας, έτρεξε προς
τόν σύζυγον αύτης και ήσπασθη αύτόν
τρυφερῶς.

Ο δέ Παύλος, ως ει θέλων νά εξαλείψῃ
πᾶσαν άνάμνησιν τής Νέρας, έσχισε τήν
στήλην τής έφημερίδος, ήτις περιείχε τήν
θλιβεράν ιστορίαν της, και ήναψε δι' αύ-
της τό σιγάρον του.

Σ. Τ.

ΤΕΛΟΣ

ΕΝ ΔΑΚΡΥ

ΕΡΩΤΕΣ ΕΙΚΟΣΑΕΤΩΝ

[Διήγημα έκ του Γαλλικού].

Α'

. . . Καθ' ήν στιγμήν ό Συμεών άφί-
κετο εις Πενμάρχ, ό ήλιος, άκτινοβολών
επί των κυμάτων, κατεδύετο έν τῷ Όκε-

ανῶ μεθ' ὑπερφυσικοῦ μεγαλείου. Αἱ κορυφαὶ τῶν ἀπορρώγων βράχων ἐχρυσίζοντο ὑπὸ τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἀκτίνων, καὶ ὁ Συμεὼν, ὡς ἀληθῆς περιηγητής, πεπρωτισμένος ὑπὸ ζωηροῦ ποιητικοῦ αἰσθηματος, ἐθαύμαζεν, ὄνειροπολῶν, τοὺς κολοσσαίους ἐκείνους ὄγκους, οἵτινες ἐσχημάτιζον ἀπέραντον τεῖχος περὶ τοῦ Ὠκεανοῦ.

Εἶχε βαδίσαι ὀλοκλήρους ὄρας· ἐξηνητλημένος δὲ ὑπὸ τῆς κοπώσεως καὶ τῆς πείνης, κατῆλθεν εἰς τὸ χωρίον, ἐνθα ἐδείπνησεν ἐν τῷ πανδοχείῳ τῆς Ὀλκάδος, ὑπηρετούμενος ὑπὸ τῆς θελκτικώτερας κόρης ὄλων ἐκείνων τῶν περιχώρων. Χρυσόκομος, ὀφθαλμοὶ οὐρανόχρους, πρόσωπον ὡσείδες, σῶμα λεπτὸν καὶ εὐκαμπτον, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ Ὀρεινή, οὕτως ὠνομάζετο ἡ κόρη αὕτη, ὁμοίαζε πρὸς Δρυάδα, φέρουσαν ἐνδυμασίαν Βρεττανίδος.

Παραθέσασα ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ δεῖπνον ἐνώπιον τοῦ περιηγητοῦ μας, ἐκαθέσθη, ὄχι μακρὰν αὐτοῦ, ἐπὶ τινος θρανιδίου καὶ ἤρξατο νήθουσα. Ἐνίοτε ἔρριπτε, λάθρα, βλέμματα ἐπὶ τοῦ Συμεῶνος, ὅστις τῇ ἀνταπέδιδε τὰ ἴσα, ὅτε αἱ γαστριμαργικαὶ αὐτοῦ διαθέσεις τοῦ τὸ ἐπέτρεπον. Εὗρισκε ταύτην ροσιμωτάτην, καὶ ἐξεπλήσσετο, βλέπων, ὅτι ἐν τῷ μικρῷ ἐκείνῳ χωρίῳ ἔζη τὸσον θελξικαῶδιδος κόρη.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἤρξατο μετ' αὐτῆς μακρὰς συνδιαλέξεως. Λίαν δὲ ἐξεπλάγη ἐκ τοῦ πνεύματος τῆς νεαρᾶς Βρεττανίδος, καὶ ἐκ τῶν γνώσεων, ἃς αὕτη κατεῖχε περὶ φιλολογίας, ἐκ τῆς ἀναγνώσεως πλειστων ἐπιφυλλίδων ρωμαντικῶν καὶ αἰσθηματικῶν. Τοῦτο βεβαίως δὲν ἦτο τὸ μᾶλλον ἐπαγωγὸν τῶν προτερημάτων τῆς.

Ὁ Συμεὼν, ἐν τούτοις, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ὅτι ἡ Ὀρεινή ἦτο ἀξιολάτρευτος κόρη. Ἐγερθεὶς δὲ ὅπως ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ Κιμπέρ, ἐνθα ἐμελλε νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα, ἠσθάνθη ἀπερίγραπτον θλίψιν.

— Πῶς! θ' ἀναχωρήσετε τόσο ἀργά; ἐρωτᾷ αὐτὸν ἡ Ὀρεινή μετ' ἀνησυχίας. Εἰς τὴν ἐξοχὴν δὲν ὑπάρχει ἀσφάλεια κατ' αὐτὴν τὴν ὄραν. Πρὸ τριῶν μόλις μηνῶν εὗρέθη δολοφονημένος εἰς περιηγητής, ὡς ὑμεῖς, ἐδῶ πλησίον, ὅστις ἀνεχώρησε τὴν νύκτα ἀπ' ἐδῶ. Ἄ! σὰς παρακαλῶ, κύριε, μὴ κάμετε τὴν ἀπερικοφίαν αὐτὴν, ἐκ τῆς ὁποίας, ἴσως, ριψοκινδυνεύσετε τὴν ζωὴν σας.

Λέγουσα ταῦτα ἡ Ὀρεινή, ἦτο λίαν συγκεκριμένη ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῆς ὑπῆρχεν ἔκφρασις εἰλικρινοῦς στοργῆς καὶ ἐνδιαφέροντος.

Ὁ Συμεὼν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐναντιωθῇ εἰς παράκλησιν, ἐκφερομένην ὑπὸ τῶν ροδοχρόων αὐτῆς χειλέων, ἄτινα, ἡμιανοιγόμενα, ἀπεκάλυπτον σειρὰν ἐξαίσιων μαργαριτῶν. Μαγικὴ ἡ ἐπιρροή τῆς νεότητος καὶ τοῦ ὄραίου! Ὁ Συμεὼν ἦτο ἄνδρεὺς καὶ καλῶς ὠπλισμένος. Ἐὰν δὲ τὰ ἀνωτέρω τῷ ἔλεγε γὰρ Βρεττανίς μετὰ γλώσσης Σιβύλλης, δὲν ἤθελε διστάσει ποσῶς. Ἄλλ' εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς Ὀρεινῆς συγκατένευσε πάραυτα, μεγεθύνων ἀναμφιβόλως τὸν βαθμὸν τοῦ ἐνδιαφέρον-

τος, ὅπερ ἐδείκνυεν ἤδη δι' αὐτὸν ἡ νεαρὰ Βρεττανίς. Ὁ μετριοφρονέστερος τῶν ἀνθρώπων ἔχει πάντοτε δόσιν οἰήσεως.

Κατεκλιθῆ ἔθεν ἐν τῷ πανδοχείῳ τῆς Ὀλκάδος.

* *

Τὴν ἐπικύριον, ἐγερθεὶς ἅμα τῇ ἡοί, ἐξῆλθεν εἰς περίπατον ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Ὠκεανοῦ. Καθ' ὁδὸν συνήντησε τὴν Ὀρεινὴν κρατοῦσαν διὰ τῆς ἐτέρας τῶν χειρῶν τῆς κάλαθον, καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων ἔχουσαν εὐχαρι μειδίαμα. Ὡ, πόσον ἦτο θελκτικὴ τοιουτοτρόπως!

— Ἄ! ποῦ πηγαίνετε τόσο πρωτῆ; τὴν ἠρώτησεν.

— Εἰς τὸ πλησίον χωρίον, εἰς τὸ Πὸν-Λαμπέ, πρὸς ἀγορὰν τροφίμων, ἀπεκρίθη.

— Ἄλλὰ, νομίζω, εἶνε μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

— Ναί, παρατηρήσατε ὅμως πόσον ὠραία εἶνε ἡ ἐξοχή, καὶ ἐξαίσιος ὁ καιρὸς· ἐπιθυμῶ νὰ περιπατήσω ὀλίγον ἐπάνω εἰς τὴν ἀνθισμένην χλόην.

— Ἄ! τότε θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς συνοδεύσω, μικρά μου.

— Πολὺ εὐχαρίστως, κύριε, ἔλθετε.

Ὁ Συμεὼν δὲν ἀνέμεινε ἄλλο τι ἤρξατο βαδίζων μετὰ τῆς Ὀρεινῆς. Τὸ πᾶν ἐν τῇ φύσει ἐμειδία· ἦτο αὐγὴ Μαιου, ὁ ἥλιος ἐχρυσίζε τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων, τὰ δὲ πτηνὰ ἀφίπταντο, ἐκ τῶν ὑπὸ τὰ φυλλώματα ἐρεϊκῶν, φωλεῶν των, ἐνῶ αἱ πάλλευκοι χρυσαλλίδες ἐπέταν ἐπὶ τῶν εὐδῶν ἀνθέων. Ὁ Συμεὼν, ὕφιστάμενος τὴν μυστηριώδη ταύτην ἐπιρροήν, ἐξελάμβανεν, ἀναμφιβόλως, τὴν Ὀρεινὴν δι' ἀγροτικήν τινα Θεότητα, προσεπάθει δὲ νὰ προσελκύσῃ ταύτην διὰ παντός μέσου, ἐπιδεικνύων τὴν λαμπρότητα τοῦ πνεύματός του καὶ τὰ βᾶθη τῆς καρδίας του εἰς τὴν δυστυχῆ κόρην, κατεγοητευμένην ἤδη. Ὁ Συμεὼν ἦτο ὑπάλληλος ἐμπορικοῦ οἴκου, μεταβαίνων ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν δι' ἐμπορικὰς ἐργασίας, εἶχε μορφήν εὐειδεστάτην, φαντασίαν συγγραφῆς, καρδίαν ποιητοῦ. Δὲν ἀπεικονίζετο τοῦτέστι ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του ὁ τύπος τοῦ ἀνοήτου ἐγωϊστοῦ, ὅστις χαρακτηρίζει συνήθως τὸν Δὸν-Ζουάν.

Ἐπιστρέφουσα ἡ Ὀρεινή μετὰ τοῦ Συμεῶνος εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς Ὀλκάδος ὄνειροπόλει συγκεκριμένη· ἠγάπα ἤδη. Ὑπάρχουσι ἔρωτες, γεννώμενοι τοιουτοτρόπως, ἐνίοτε δὲ διὰ μιᾶς λέξεως, δι' ἐνὸς βλέμματος, δι' ἐνὸς μειδίαματος. Ὑπάρχουσι ἄνθη, φυόμενα ἐπὶ χαλίκος· ἀρκεὶ μίαν ἡλιακὴ ἀκτίς ὅπως ἀναπτυχθῶσιν, ἐνίοτε δὲ μίαν ἀκτίς ὅπως μακρυνθῶσιν.

* *

Ἐπλησίαζεν ἡδη μεσημβρία. Εἰς τὸ χωρίον εὗρον ἐμπροσθέν των νέον τινὰ ναύτην ἀθλητικοῦ ἀναστήματος ἀναμένονα· εἶχε τὸ ὕψος συκωπῶν καὶ συνεσταλμένον. Ἐξηκόντισε βλέμμα ἀπειλητικὸν ἐπὶ

τοῦ Συμεῶνος, εἰς τὸ ὅποιον οὗτος οὐδὲν ἔδωκε προσοχὴν.

— Ἡ μητέρα σας, Ὀρεινή, τῇ εἶπεν, εὕρισκεται εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν, καὶ δι' αὐτὸ ἦλθα νὰ σὰς προῦπαντήσω.

Ὁ Ὀρεινὴ μόλις τὸν ἤξιώσε βλέμματος.

— Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀναλθβετε αὐτὴν τὴν φροντίδα, Ἀντώνιε, τῷ ἀπεκρίθη μετ' ἀποστροφῆς.

— Ἄλλὰ, ἐφοβήθη μήπως σὰς εἶχε συμβῆ κανὲν δυστύχημα, καὶ τότε...

— Καὶ τότε, ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἠμπορούσατε νὰ τὸ προλάβετε, ὑπέλαβεν αὐτὴ διὰ τοῦ αὐτοῦ ὕψους. Τέλος, ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ἦτο ὅλως περιττὸν νὰ ἐνοχληθῆτε.

Ὁ Ἀντώνιος σιωπήσας, ἀπῆλθε τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην, τὴν καρδίαν ἀलगούσαν, τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων. Ἡ Ὀρεινή, βλέπουσα αὐτὸν ἀπομακρυνόμενον οὕτω, συνεκινήθη· ἦτο φύσει εὐαίσθητος.

— Τὸ πτωχόπαιδο! ἀνέκραξε πρὸς τὸν Συμεῶνα, τρέφει μεγάλην ἀγάπην δι' ἐμέ. Θέλει νὰ μὲ νυμφευθῇ· ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω διατί μοῦ εἶνε ἀνυπόφορος.

Ὁ Συμεὼν ὕψωσε τὴν κεφαλὴν μετ' ὕψους εὐπαικτικῶν.

— Τί ἔχετε; ὑπέλαβεν ἡ Ὀρεινή.

— Ἄ! μὲ τρομάζετε! ἀπεκρίθη ὁ Συμεὼν μειδῶν. Διότι, ἐὰν πρόκηται νὰ σὰς ἀγαπήσῃ τις διὰ νὰ ἐπισύρῃ ἐφ' ἑαυτοῦ τὴν ἀντιπάθειάν σας, πολὺ φοβοῦμαι.

— Τί φοβεῖσθε;

— Τὴν ἀντιπάθειάν σας.

Ἡ Ὀρεινή ἠρυθρίασε μέχρι τοῦ λευκάματος τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καὶ ἐτάχυνεν ἐν συγχύσει τὸ βῆμα· τοῦτο δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ Συμεῶνος· μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ Ὀρεινή εἶπε μετὰ ζωρότητος:

— Ἄ! πάρα πολὺ φροντίζετε διὰ μίαν ἀπλὴν χωρικὴν ὡς ἐμέ... Ἄλλως τε δὲν θὰ ἀναχωρήσετε ἐντὸς ὀλίγου;

— Μίαν καὶ μόνην λέξιν εἶπατέ μοι, καὶ μένω, ἀπεκρίθη μετὰ ζωρότητος ὁ Συμεὼν.

Ἦρχιζε, τῷ ὄντι, νὰ αἰσθάνηται διὰ τὴν Ὀρεινὴν, ἂν ὄχι ἀληθὲς πάθος, τοῦλάχιστον ἐναργῆ κλίσιν· καίτοι δὲ ἦτο ἠναγκασμένος νὰ δώσῃ πέρασ εἰς τὰς ἐν Βρεττανίᾳ περιηγήσεις του, πολὺ ἐπεθύμει τὴν παράτασιν τῆς διαμονῆς του ἐν Πενμάρχ.

— Λοιπὸν! ὑπέλαβεν οὗτος, δὲν μοὶ ἀπαντᾷτε;

Ἐν τούτοις ἐξηκολούθει ἡ Ὀρεινή νὰ τηρῇ ἀπόλυτον σιγὴν. Τὸ στήθος τῆς ἀνέπαλλε βιαίως, ἐπὶ δὲ τῆς μορφῆς τῆς ἀπεικονίζετο ἀπερίγραπτος ἀμηχανία. Τέλος εἰς τὴν γωνίαν οἰκίας τινὸς ἔτεινε μετὰ συστολῆς τὴν χεῖρά τῆς πρὸς τὸν Συμεῶνα καὶ ἐψέλλισε:

— Μείνατε!

Ταῦτοχρόνως, εὗρέθη ἀντιμέτωπος τῷ Ἀντωνίῳ, ὅστις ἦτο λίαν ὠχρὸς. Ἡ Ὀρεινή, ρίψασα ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἀποστροφῆς, διῆλθεν ἐνώπιόν του νεύουσα εἰς τὸν Συμεῶνα, ἵνα μὴ τὴν παρακολουθήσῃ.

Ὁ Συμεών, ἀπομακρυνόμενος, ὅπως δώσῃ καιρὸν εἰς τὴν Ὀρεινὴν ἵνα μεταβῆ εἰς τὸ πανδοχεῖον, ἠσθάνθη αἰφνης ἐλαφρὸν κτύπον ἐπὶ τοῦ ὤμου του Στραφεῖς, εἶδε τὸν Ἀντώνιον ὀπισθὲν του, λίαν τεταραγμένον καὶ προσπαθοῦντα νὰ περιστείλῃ ἐαυτόν.

— Θέλω νὰ σὰς ὀμιλήσω, λέγει ὁ ναύτης κινούμενος ὡς ἐν ἀμηχανίᾳ.

— Τί θέλετε νὰ μοῦ εἰπῆτε; εἶπεν αὐτῷ ἡρέμως ὁ Συμεών.

— Ὅχι μεγάλα πράγματα, ἀπεκρίθη ὁ Ἀντώνιος μετὰ σκαϊότητος, ἐκτός του ὅτι ἐγὼ ἔβλεπον αὐτὴν τὴν κόρην νὰ μεγαλῶνῃ ἀπὸ τὰ μικρὰ της χρόνια ὅτι δι' αὐτὴν θὰ ἐμβαῖνα εἰς τὴν φωτιὰ, ἂν ἦτο ἀνάγκη . . . ὅτι τὴν ἀγαπῶ ὡσὰν τρελός, ἐννοεῖς; . . . καὶ ὅτι μὲ ἀποστρέφεται! νὰ τὸ πᾶν

— Διὰ τὴν Ὀρεινὴν βεβαίως, ὀμιλεῖτε; εἶπεν ὁ Συμεών, μειδιῶν.

— Βέβαια, διὰ τὴν Ὀρεινὴν, τῆς ὁποίας τὸ κεφάλι ἐχάλασεν ἀπὸ τὰ βιβλία καὶ τὰς ἐφημερίδας . . . τόσῳ πολῦ, ποῦ δὲν θέλει πλέον νὰ μὲ βλέπῃ, καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶμαι πολὺ δυστυχής!

— Τί δύναμαι νὰ πράξω, παλληκάρι μου, εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν; λέγει ὁ Συμεών μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Ἄ! τοῦτο εἶνε εὐκολώτατον. Ὑποθέτω ὅτι εἴσθε τίμιος νέος, ἂν καί τέλος πάντων, φθάνει! Μὲ ὀλίγα λόγια, ἀφοῦ ἡ Ὀρεινὴ σὰς ἀκούῃ μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν, πέτε της, ὅτι ἔχει ἄδικον νὰ μὲ περιφρονῇ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, καὶ ὅτι δὲν θὰ εὕρῃ εἰς Πενμάρχ, οὔτε ἄλλου, ἕνα νέον, ὁ ὅποιος θὰ τὴν ἀγαπήσῃ τόσῳ καὶ θὰ τῆς ἦναι ἀφωσιωμένος ὅσῳ ὁ Ἀντώνιος. Καὶ σὰς ὀρκίζομαι εἰς ὅ, τι ἔχω ἱερόν, ὅτι δὲν θὰ τῆς εἰπῆτε ψεύματα . . . διότι αὐτὴ εἶνε ἡ καθαρὰ ἀλήθεια, καὶ κλιότερα θὰ ἐκάμνατε νὰ τὴν συμβουλεύετε παρὰ νὰ τὴν κολακεύετε, ὅπως πρὸ ὀλίγου, προσέθεσεν ἐξαφθίς, ἕνεκα τοῦ ὀποίου! . . . μὲ συγχωρεῖτε! . . . ἠμπορεῖτε νὰ πάθετε κανένα μεγάλο κακὸ.

Καὶ ὁ Ἀντώνιος, λέγων ταῦτα, ἔσφιγγε μηχανικῶς τοὺς γρόνθους του καὶ ἔλαβε στάσιν παλαιαστοῦ.

— ὦ! καὶ ἀπειλιάς! ὑπέλαβεν ὁ Συμεών, τοῦ ὀποίου αἱ μέχρι τοῦδε εὐνοϊκαὶ διὰ τὸν Ἀντώνιον ἐντυπώσεις ἤρχιζον νὰ μεταβάλλωνται, ἕνεκα τῶν τελευταίων αὐτοῦ φράσεων.

Ρίψας δὲ αὐστηρὸν βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ, τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα λέγων μετὰ τόνου ξηροῦ:

— Ἀδιαφορῶ διὰ τὰς ἀπειλιάς σὰς ὑγιαίνειτε.

Ὁ Ἀντώνιος μείνε ἐμβρόντητος καὶ συγκεχυμένος, τὸν παρηκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός του. Μεθ' ὅ, ὡς ἐκ ληθάργου ἐγερεθείς, ἀνέκραξε:

— Τί ζῶν ποῦ εἶμαι! δὲν ἔπρεπε νὰ φερθῶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸν ὑβριστικόν, καὶ τώρα θὰ προσπαθῆσῃ νὰ γίνεταί πλέον ἀγαπητός εἰς τὴν Ὀρεινὴν, διὰ νὰ μὲ πεισμώνῃ. Ναι! ἀλλά . . . θὰ φονεύσω, καὶ αὐτὸν καὶ ἐκείνην! . . . Θεέ μου!

Θεέ μου! τί τρομερὸν πρᾶγμα νὰ ἀγαπᾷ κανεὶς, προσέθεσε καταπνίγων τὰ δάκρυά του.

Καὶ ἔσπευσε μετὰ ταχύτητος κατόπιν τοῦ Συμεῶνος, ἀλλά, συναντηθεὶς ὑπὸ δύο νκυτῶν, παρεσύρθη ὑπ' αὐτῶν ἐντὸς καπηλείου.

*
**

Ὁ Συμεών οὐδόλως ἐσκέπτετο νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἐνώπιον ἐκείνου, ὅπερ ἐκάλει ἤδη «καλὴν του τύχην». Δὲν ἦτο δὲ δυσσηραστημένος διὰ τὴν ἐκ τῆς ἀδεξιότητος τοῦ Ἀντωνίου ἐξάλειψιν τῶν συμπαθητικῶν πρὸς αὐτὸν ἐντυπώσεων του, διότι, ἴσως, τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι αἰτιον μὴ πραγματοποιήσεως τῶν χρυσῶν αὐτοῦ σχεδίων. Τέλος ἀπεφάσισε νὰ μὴ λάβῃ ποσῶς ὑπ' ὄψει οὔτε τὴν παρὰ κλησιν, οὔτε τὴν ἀπειλήν τοῦ Ἀντωνίου.

Ἐπανιδῶν ὁ Συμεών τὴν Ὀρεινὴν, τῇ ἐζήτησε συνέντευξιν τὴν νύκτα ὑπὸ τοὺς ὑψηλοὺς βράχους τοῦ Πενμάρχ ὠθούμενος ὑπὸ τῆς ποιητικῆς αὐτοῦ φαντασίας, ἧτις εἶναι ἴδιον τῶν ρωμαντικῶν. Κατ' ἀρχάς, ἡ Ὀρεινὴ ἠρνήθη, ἀλλ' οὗτος τοσοῦτον ἐπέμεινεν, ὥστε τῷ ὑπεσχέθη νὰ παρευρεθῇ μετὰ τὴν κατάκλισιν τῆς μητρὸς της.

Ὁ Συμεών ἐχρησιμοποίησε τὰς μέχρι τῆς νυκτὸς ὑπολειπομένας αὐτῷ ὥρας εἰς ἐπίσκεψιν τῶν περιχώρων Πλονιβέλ, Πλομὲρ καὶ Τρεογά.

Ἀλλά, μόλις ἤρξατο νὰ παρατηρῇ κελτικά τινὰ μνημεῖα, ἅτινα ὑφούντο ἐνώπιόν του, κατελήθη ὑπὸ ἡδείας συγκινήσεως ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι θὰ ἐνηγκαλίζετο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην τὴν ἀξιολάτρευτον Ὀρεινὴν. Ὁ λογισμὸς οὗτος τὸν καθίστα ἐξέκλινον.

Αἰφνης, ἀντικείμενόν τι διήγειρε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ πρὸς τὸ χωρίον Τρεογά.

Κηδεῖα νεαρᾶς κόρης ἔστη ἐπὶ τινος βράχου, ἔνθα κατέθεσαν τὸ φέρετρον ἐντὸς τάφου, ἄνευ θρησκευτικῆς πομπῆς. Οἱ συγγενεῖς μόνον δακρυρροοῦντες ἐδέοντο ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τῆς θανούσης. Ὁ Συμεών, συγκεκνημένος, ἠρώτησε νεκρὸν τινὰ χωρικόν:

— Διατί, δὲν τὴν θάπτουν εἰς τὸ νεκροταφεῖον;

— Διότι ἐπνίγηκε, ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ χωρικός, διὰ φωνῆς θλιβεράς.

— Ἐπνίγη! ἐπανελάβεν ὁ Συμεών. Καὶ διὰ ποῖαν αἰτίαν;

— Διότι τὴν ἐξεμύλισεν ἕνας κύριος ἀπὸ τὴν πόλι! ἀπεκρίθη ὁ χωρικός μετ' ἀποστροφῆς.

Ὁ Συμεών κατέστη λίαν περίλυπος καὶ σύννου, ὅτε δὲ ἔμεινε μόνος ἐπὶ τοῦ βράχου, ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ τάφου καὶ παρέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ πολὺ, σκεπτόμενος καὶ τὸ βλέμμα ἔχων ἐστραμμένον πρὸς τὸ ἀχανές τοῦ Ὠκεανοῦ.

Β'

Τὸ ἐσπέρας ἀφίκετο πρῶτος εἰς τὸ προσδιορισθὲν μέρος τῆς συνεντεύξεως. Οἱ ἀποκρημνοὶ τῶν ἀκτῶν βράχοι, μόλις φωτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀμυδροῦ φέγγους τῶν ἐστέρων, ὠμοιάζον πρὸς λεγεῶνα δαιμόνων.

Ὁ Συμεών, περιπατῶν βραδέως, πάντοτε ἡρεμὸς καὶ σκεπτικός, ἔστρεφεν ἐνίοτε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν αἰγιαλόν, ἀλλ' ἄνευ ἀγωνίας καὶ τῆς συνήθου, εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἀνυπομονησίας. Αἰφνης, ἐνόμισεν ὅτι εἶδε σκιάν, ἐρχομένην ἀπὸ τὸ Πενμάρχ, ἀλλὰ προχωρήσας οὐδένα εἶδε. Μετ' ὀλίγα ὁμως λεπτὰ ἐφθασεν ἡ Ὀρεινὴ, ἐρυθρὰ τὴν ὄψιν, ἀσθμαίνουσα, ἔντρομος.

— Θεέ μου! εἶπε, πῶς συγκατένευσα! . . .

Ὁ Συμεών, φρικῶν ἀκουσίως, ἔλαβε τὰς χεῖράς της μετὰ στοργῆς καὶ τὴν ἐτοποθέτησε πλησίον βράχου τινός.

Κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν σκιά τις ἐφάνη ὀπισθεν τοῦ βράχου τούτου καὶ διὰ φωνῆς βαρυαλγούς ἐψιθύρισε τὰς λέξεις ταύτας:

— Ἰσα, ἰσα... κάτω ἀπὸ τὴν σκαμμένη μεγάλην πέτρα! . Ἄ! δυστυχία τους! . .

Ἡ Ὀρεινὴ καὶ ὁ Συμεών ἤκουσαν ἀσθενῆ τινὰ στεναγμόν, ὃν ὁμως ἐξέλαβον ὡς ἐλαφρὰν πνοὴν τῆς νυκτερινῆς αὔρας.

— Διατί μὲ ἐφέρατε ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ Ὀρεινὴ μετὰ δέους.

— Διὰ νὰ σὰς ἀποχαιρετίσω, ἀπεκρίθη σοβαρῶς ὁ Συμεών.

Ἡ νεαρὰ Βρεττανίς τὸν παρετήρησεν ἐμβρόντητος.

— Τί! τῷ εἶπεν, ἀναχωρεῖτε!

— Ἀῦριον.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὡς καταπνιγέσσα, αἱ δὲ παρειαὶ της ὠχρίασαν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ὑγράθησαν.

Ὁ Συμεών ἠσθάνθη ἐκλείπων τὸ θάρρος του.

— Ἀκούσατέ με, Ὀρεινὴ, ὑπέλαβεν αὐτος μετὰ πόνου. Εἴσθε νέα καὶ ὠραία, ἄνευ πείρας, καὶ μάλιστα ὀλίγον ρωμαντικὴ. Καθεὶς δέ, εὐρισκόμενος εἰς τὴν θέσιν μου, ἤθελε προσπαθῆσαι, ἄνευ τύφω, νὰ ἀπολαύσῃ τὸν θησαυρόν, οἷος εἴσθε σεις, θὰ τὸ κατῶρθωνεν ἐντὸς μιᾶς στιγμῆς. Τὸ ὁμολογῶ, τοιαύτη ἦτο κατ' ἀρχάς ἡ ἐνοχὸς πρόθεσις μου, διότι δὲν εἶμαι ἀνώτερος τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, καὶ συνεπῶς αἱ ὀρέξεις τῆς ἡδονῆς καταπνίγουν συχνὰ τὴν φυσικὴν ἀγαθότητα τῆς καρδίας μου. Ἀλλά, παράδοξόν τι συμβεβηκὸς μὲ ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶ τὸ καθήκόν μου θὰ σὰς δώσω δὲ μίαν συμβουλήν, ἐξ ἧς θέλετε ἀναμφιβόλως ἐκτιμῆσαι, ἀγαπητή μου Ὀρεινὴ, τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν εὐκρίνειαν τῶν αἰσθημάτων μου.

Καὶ δι' εὐκρινούς καὶ λεπτοῦ τρόπου, τὴν ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι τὸ πᾶν θὰ ἔπραττεν, ἐὰν δὲν συνησθάνετο τὰ καθήκοντά του, ὅπως τὴν ἀπολαύσει καὶ τούτου κατορθωθέντος, θὰ ἐξηκολούθει ἡσύχως τὸ ταξιδιὸν του, ἀδιαφορῶν ἂν ἔφινεν ὀπισθὲν του θλίψεις καὶ ταλιπωρίας.

— Έπανερχόμενος δὲ εἰς Παρισίους εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας μου, προσέθεσε, θὰ σὰς ἐλησμόνουν ταχέως, καίτοι ἤθελον σὰς ὑποσχεθῆ νὰ ἐπανεέλθω ἐν ταῦθα. Ἰδοὺ, καλή μου κόρη, τί εἶναι ὁ ταξειδιώτης, τί εἶναι οἱ ὡς ἐγὼ ἀνθρωποτῶν πόλεων! Διαβατικὰ πτηνά, ἀτινα προξενούσιν ἐνίοτε δυστυχίας εἰς τὰ μέρη τὰ ὅποια διέρχονται, ἐξακολουθοῦσι δὲ ἀμέριμνα τὴν πρὸς τὸ πεπρωμένον των ἀγούσαν. Ἄ! Ὀρεινή, δυσπιστεῖτε πρὸς αὐτούς. Εἶδον σήμερον νὰ θάπτωσιν ἐπὶ τοῦ πλησίον βράχου νεκρὰν κόρην ἐκ τοῦ χωρίου Τρογιά. Ἡθέλησεν ἡ δυστυχὴς νὰ συνταφῆ ἐντὸς τῶν κυμάτων μετὰ τῆς ἀτιμίας τῆς.

— Ναί! ἀνέκραξεν ἡ Ὀρεινή, τετραγαμμένη καὶ καλύπτουσα τὸ πρόσωπον αὐτῆς διὰ τῶν χειρῶν τῆς. Ἦτο παλαιὰ μου φίλη!

Ὁ Συμεὼν, ἐπωφεληθεὶς τοῦ ἀπροσδοκῆτου τούτου συμβάντος, ἐξηκολούθησε μετ' ἀπαραμίλλου εὐγλωττίας:

— Πόσον τὸ παράδειγμα τοῦτο εἶνε λυπηρόν! . . . Ἀγαπητὴ μου Ὀρεινή, δὲν πρέπει εἰς τὸ μέλλον νὰ βίψοκινδυνεύσητε, ὡς ἡ δυστυχὴς φίλη σας, τὴν ἀγνότητά σας καὶ τὴν εὐτυχίαν σας. Εἰς τὸ ἐξῆς μὴ ζητεῖτε τὴν εὐδαιμονίαν μακρὰν τοῦ χωρίου σας, ἀλλὰ μετὰ τῶν συμπατριωτῶν σας. Ἀπὸ αὐτούς, τοῦλάχιστον, δὲν ἔχετε φόβον νὰ σὰς ἐγκαταλείψωσι, διότι ἐκεῖνος, ὅστις θὰ σὰς δώσῃ τὴν καρδίαν του, θὰ σὰς προσφέρῃ καὶ τὴν χεῖρά του.

Ὁ Συμεὼν ἐξηκολούθησεν ὁμιλῶν οὕτως ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μετὰ πειθοῦς. Ἡ Ὀρεινή, ἀκροαζομένη αὐτὸν ἐν σιγῇ, ἠσθάνθη ἐαυτὴν καταπεισθεῖσαν ὑπὸ τῆς εἰλικρινείας καὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων του. Ἐγερθεῖσα δὲ ὅπως ἐπιστρέφῃ εἰς Πενμαρχ, εἶπε μετὰ προφανοῦς μελαγχολίας καὶ πικρίας:

— Εὐχαριστῶ, κύριε. Θὰ ἀκολουθήσω τὰς συμβουλὰς σας, τὰς ὁποίας θεωρῶ εἰλικρινεστάτας, ἂν καὶ ὑπῆρξεν ἀλγεινότητα κατ' ἀρχὰς δι' ἐμέ. Δὲν πρὸς πονοῦμαι ἐναντίον σας, καὶ διὰ τοῦτο θὰ σὰς ἐνθυμοῦμαι πάντοτε, ὅταν ἀκόμη θὰ μὲ ἔχετε λησμονήσει, εὐρισκόμενος εἰς Παρισίους.

Τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἣν οὗτος προσεκόλλησε μετὰ περιπαθείας ἐπὶ τῶν χειρῶν του, καὶ ἀπῆλθε περίλυπος.

Ὁ Συμεὼν τὴν πρηκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος. Τῷ ἐφάνη δὲ ὅτι, ἀπερχομένη, εἶχε λάβει μεθ' ἑαυτῆς τὴν καρδίαν του.

Ἀνθρωπὸς τις ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἐνεφανίσθη αἰφνης ἐνώπιόν του.

Ὁ Συμεὼν, κατ' ἀρχὰς, δὲν τὸν ἀνεγνώρισεν.

— Ἐγὼ εἶμαι! ἀνέκραξεν οὗτος, ἐγὼ, ὁ Ἀντώνιος· ἦλθα διὰ νὰ σὰς πῶ, ὅτι ἐφέρθητε λαμπρά, ἐξαίτια, μὰ τὸν Θεόν!! Τὰ μάτια μου εἶναι ἀκόμη γεμάτα δάκρυα! Ἐγὼ, ὁ ὅποιος δὲν ἀγαπῶ πάρα πολὺ τοὺς κυρίους, στῆ φωτὸς πέριτ' ἀπὸ σὰς, ἂν ἦνε ἀνάγκη, σ' τῇ τιμῇ μου, δὲν λέω ψέματα! . . .

— Τὸ καθῆκόν μου ἐπραξ, τῷ λέγει

ὁ Συμεὼν. Μὴ νομίζετε ὁμῶς ὅτι πᾶν ὅ,τι ἐπραξ, τὸ ἐπραξ φοβηθεὶς τὰς ἀπειλὰς σας;

— Δὲν εἰξεύρω τὸ διατί, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι εἰσθε γενναῖος, ἂν λύκος θαλασσινός. Καὶ ἀλήθεια! τὸ πρῶτ' ἐφέρθηκα ἂν ζῶον! Πρέπει ὁμῶς νὰ μὲ συγχωρήσετε τώρα.

— Εὐχαριστῶς, ἀπεκρίθη μετ' ἀφελείας ὁ Συμεὼν.

— Τί τὰ θέλετε! . . . Ἀγαπῶ μὲ πάθος τὴν Ὀρεινήν. Ἄ! εἶνε τρομερὸν πρᾶγμα!!! Ἐγὼ, ὁ ὅποιος οὔτε μυῖγα βλάπτω ποτέ μου, ἤμουν κρυμμένος ἀπὸ πίσω σας, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ σὰς συντρίψω μὲ ἐκείνην ἐκεῖ τὴν μεγάλην πέτρα, ποῦ μόλις κρατεῖτε ἔς τὴν θέσιν τῆς, καὶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἰσθε καθησμένος μετὰ τὴν Ὀρεινήν. Φαντασθῆτε! . . .

Καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ βράχου, ὤθησεν ἰσχυρῶς τὸν κολοσσαῖον ἐκεῖνον λίθον, ὅστις, ταλαντευθεὶς, κατεκρημνίσθη μετ' ἀπαισίου κρότου ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς θέσεως, ἐφ' ἧς ἐκάθητο πρὸ ὀλίγου ὁ Συμεὼν μετὰ τῆς Ὀρεινῆς.

— Ἄ! διάβολο! ἀνέκραξεν ὁ Συμεὼν, σκεφθεὶς ὅτι ἡ καλὴ πρᾶξις χρησιμεύει πολλάκις ὡς αἰγίς· πολὺ εὐθηνὰ τὴν ἐγλυτώσαμεν.

— Θὰ ἐφρονεύομαι καὶ ἐγὼ, ἀφοῦ ὁμῶς ἀποθάνετε καὶ οἱ δύο σας.

— Ἀναμφιβόλως, εἰσθε τρομερὸς ἐραστής!! Καὶ ἡ Ὀρεινή θὰ ἐπραττε πολὺ καλὰ, ἂν ἀπεφάσιζε νὰ σὰς λάθῃ ὡς σύζυγον.

— Λοιπόν, μιλῆσατέ τῆς δι' αὐτό, κύριε.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, Ἀντώνιε.

Ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὸ πανδοχεῖον κατεκλίθη. Τὴν ἐπιούσαν ἐπανεῖδε τὴν Ὀρεινήν, ὠχρὰν καὶ ἄθυμον. Ἀντήλλαξε μετ' αὐτῆς ὀλίγας λέξεις, ἐν αἷς ἐνείχεται τὸ ὄνομα τοῦ Ἀντωνίου. Ἡ Ὀρεινή ἠννόησε τὴν πρόθεσιν του.

— Πιθανὸν νὰ τὸ πράξω, ἀπεκρίθη μετ' ἀλγεινῆς, οὕτως εἶπεῖν, καρτερίας Καλλιτέρα αὐτὸν παρὰ κάθε ἄλλον.

Ἄλλὰ, μόλις ἐπρόφερε τοὺς λόγους, τοῦτους ἠσθάνθη τὸ σπῆθός τῆς ἐξογκούμενον, τοὺς δὲ ὀφθαλμούς τῆς πλήρεις δακρύων, καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸ δωμάτιόν τῆς ἐνθα ἐνεκλείθη.

* *

Ὁ Συμεὼν, κατατεθλιμμένος, ἀφῆκε τὸ Πενμαρχ, χωρὶς νὰ ἐπανάδῃ τὴν Ὀρεινήν. Καθ' ὁδὸν ἐσκέφθη πολλάκις νὰ ἐπανεέλθῃ, εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς Ὀλκάδος, διότι ἠσθάνετο ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἠγάπα ἤδη τὴν δυστυχῆ κόρην.

Ἄλλὰ ποῦ ἠδύνατο νὰ καταλήξῃ τὸ πάθος τοῦτο; Εἰς τὴν δυστυχίαν τῆς Ὀρεινῆς, ἴσως. . . .

Συνενώτας ὁμῶς τὰς ὑπολειπομένας αὐτῷ δυνάμεις, ἐξηκολούθησε μετ' ἀποφασιστικότητος τὴν πορείαν του.

Γ'

Μετὰ πκρέλευσιν εἴκοσιν ἐτῶν, ὁ Συμεὼν, ἐπανελθὼν εἰς Πενμαρχ, κατέλυσεν εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς Ὀλκάδος. Δὲν μετέβη τότε περὶ, ὡς πρὸ εἰκοσαετίας, ἀλλ' ἐν πολυτελεῖ ὁδοιπορικῷ δίπρω. Δὲν ἦτο πλέον ὁ πρὸ εἰκοσαετίας εὐειδὴς νεκρίας; ἡ ἀέναντος τύρβη τοῦ παρισινοῦ κόσμου καὶ ὁ ἕνεκα τῆς φιλοδοξίας ἐπίπονος βίος του τὸν εἶχον καταβάλλει προῶρος. Μόλις ἦτο τεσσαρακοντούτης καὶ ἐφαίνετο ἤδη γέρον.

Ἡ Ὀρεινή, καίτοι τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν, ἦτο περικαλλεστάτη, οὐχ ἦτιον ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἀπεικονίζετο μελαγχολικὴ τις σοβαρότης.

Ὁ σύζυγός τῆς Ἀντώνιος ἦτο πάντοτε φαειρὸς καὶ ἀκμαῖος. ἠγάπα δὲ τὴν Ὀρεινήν ὡς κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν γάμων των.

Ὁ Συμεὼν ἐκ φιλαρτελείας ἀπέφυγε νὰ ἀνεγνωρισθῇ ὑπ' αὐτῶν.

Πρὸς στιγμὴν ἐφάνη κατακλυμβνόμενος ὑπὸ ἐνδομύχου εὐχαριστήσεως, βλέπων τὸ ζεῦγος τοῦτο ἐν ἀληθείᾳ εὐδαιμονίᾳ.

Ἐπανεῖθε ταχέως ἐντὸς τοῦ ὄχληματος του, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἔρριπτεν ὕστατον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῆς Ὀρεινῆς, ἰσταμένον ἐπὶ τῆς φιλίας τῆς θύρας τοῦ πανδοχείου των, ἠσθάνθη κυλιόμενον θερμὸν δάκρυ ἐπὶ τῆς ἐρρυτιδωμένης παρειᾶς του.

Ἦτο ἡδὺ τὸ δάκρυ ἐκεῖνο;

Ἦτο ἀγνὴ ἀνάμνησις τῆς εἰκοσαετοῦς αὐτοῦ ἡλικίας.

Ἐν Πάτραις.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΛΑΙΜΟΤΟΜΟΝ

Ἐκ τῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά.

Πολλάκις ἐπεθύμησα νὰ ἴδω μίαν λαίμοτομον. Ἐν τοῖς βιβλίοις μου παρατηρεῖ τις ὅτι πολλοὺς ὠδήγησα εἰς αὐτήν, ἐνῶ ὀλίγον γνωρίζω τὴν κατασκευὴν τῆς. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἶδον τοιαύτην ἐξωγραφημένην, ἀλλ' ἡ ζωγραφία ἀφίνει ἀορίστους ἀναμνήσεις.

Παρὰ τὴν θέλησίν μου λοιπὸν παρέρυθην πρὸς τὴν λαίμοτομον τῆς κ. Τουσσῶ, ἢ μᾶλλον πρὸς τὴν τοῦ κ. Σανσόν· ὡς ἡ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐπιγραφὴ ὠμολόγει.

Ὁμνύω ὅτι ἡ λαίμοτομος εἶνε ἐργαλεῖον τεχνικώτατον, δι' ὃ ὁ κ. Γυλλοτίνος ἐδικαιούτο νὰ ὑπερηφανεύηται.

Ἡ τῆς κ. Τουσσῶ κατ' οὐδὲν ὑπολείπεται τοῦ Γυλλοτίνου· εἶνε ἐντελής. Τὸ κένιστρον εἶνε δεξιᾶ· ἡ αἰῶρα καταβιβασμένη· ἡ μάχαιρα ὑψωμένη· ὁ κατάδικος μόνον δὲν ὑπάρχει.

Ἡ λαίμοτομος αὕτη προσεῖλκυσε Παρισινόν τινα. Ἡθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν αἰῶρα καὶ νὰ θέσῃ τὸν τραχηλὸν του ἐν τῷ φεγγίτη. Ὑψωσε λοιπὸν τὸ κινητὸν μέ-

ρος τοῦ φεγγίτου, ἐτέθη ἐπὶ τῆς αἰώρας, ἐπέρασε τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς διόπτρας, καὶ εἶτα κατεβίβασε τὸ ἄνω μέρος τοῦ φεγγίτου ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ. Ἐνόμιζεν ὅτι μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας ἠδύνατο νάναβιδάσῃ τὸν φεγγίτην, μεθ' ἧς κατεβίβασεν αὐτόν, καὶ ὅτι οὐδὲν ἄλλο θὰ ἐπραττεν εἰμὴ νὰ ἀποσύρῃ τὴν κεφαλὴν του, ὡς ὁ κοχλίας ὁ θέλων νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ὄστρακόν του.

Ἄλλ' ἠπατάτο.

Ἡ κεφαλὴ ἀπαξ τεθεῖσα ἐν τῷ φεγγίτη, ὀφείλει νὰ μείνῃ μέχρι οὐ πέσῃ. Ἡ λαίμοτος εἶνε ἐργαλεῖον σπουδαίου τατον.

Μικρὸν τι ἐλατήριον, ἀπαρτήρητον, συγκρατεῖ τὸ ἄνω μέρος τοῦ φεγγίτου, καὶ ἐπειδὴ τὸ ἐλατήριον τοῦτο εἶνε γνωστὸν μόνον εἰς τὸν χειριζόμενον αὐτήν, ὁ καταδικος, καὶ ἂν κατῶρθου ἔτι νὰ λύσῃ τὰς χεῖρας αὐτοῦ, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ κινήσῃ τὸ ἐλατήριον.

Ὄφειλον νὰ προῖδωσι τὰ πάντα!

Ὁ ἥρωσ ἡμῶν, ἀφοῦ ἐπὶ τινα λεπτὰ ἔμεινεν ἐπὶ τῆς αἰώρας καὶ μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ φεγγίτου, βλέπων μόνον τὸ ἐπὶ τοῦ κανίστρου ὑπάρχον πίτυρον, ἐσκέφθη νὰ ὑψώσῃ τὸ ἄνω μέρος τοῦ φεγγίτου ἵνα ἀποσύρῃ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἐξακολουθήσῃ περιεργαζόμενος πάλιν αὐτήν, εἶτα δὲ ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ διτροχίου ἀμαξίου του καὶ ἐπανάβη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐν ᾧ κατῶρει.

Ἐφαναζέτο τὴν ἐντύπωσιν, ἣν θὰ προῦξεν ἐν Γαλλίᾳ, διηγουόμενος ἕν τι συμβοσίῳ, ὅτι ἀνέβη ἐπὶ τῆς λαίμοτος, ἐν ἧ καὶ ὁ Λουδοβίκος ΙΓ' ἀνέβη καὶ ἔθεσε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους, ἔνθα ἔθεσε καὶ τὴν ἰδικήν του, ὁ ἔγγονος τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου!

Θὰ προσέθετε δὲ μόνον:

— Ἐγὼ ὁμως δὲν ἤμην ζῶν, τὴν ἀπέσυρα!

Εἶχεν ἤδη τὴν φράσιν αὐτοῦ ἐτοιμὴν, ὡς βλέπετε.

Δυστυχῶς ἠπατάτο.

Ὅτε ἐδοκίμασε νὰ ἐγείρῃ τὸν φεγγίτην, οὗτος δὲν ἐκινήθη.

Ὁ Παρισινὸς ἐπέμεινεν, ἀλλ' ὁ φεγγίτης ἀνθίστατο ἰσχυρῶς.

Τότε μόνον ἐνόησεν ὅτι ὑπῆρχεν ἐλατήριόν τι καὶ ἐζήτησεν αὐτό.

Ἄλλ' αἰφνης ἰδέα τις διήλθε τοῦ νοός του, ἥτις τὸν ἐτάραξε ψυχρὸς δὲ ἰδρῶς περιέβαλλε τὸ μέτωπόν του. Ἄν ἠπατάτο καὶ ἂντι νὰ δρᾷ τὸ ἐλατήριον τὸ ἐγείρον τὸν φεγγίτην, ἔστρεφεν ἐκεῖνο, ὅπερ κατεβίβασε τὴν μάχαιραν!

Διὰ τῶν ἰδίων του τότε χειρῶν θὰ ἀπέκοπτε τὴν κεφαλὴν του, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ἐπιθυμῇ ν' αὐτοκτονήσῃ.

Ὁ Παρισινός, πιστεύων ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀπατηθῇ κατὰ τὴν χρῆσιν τῶν ἐλατηρίων, ἐσκέψατο, ὅτι τὸ μόνον ὅπερ ἔπρεπε νὰ πράξῃ, ἦτο νὰ καλέσῃ τινά.

Ἐκάλεσεν.

Οἰδεὶς ἦλθεν.

Ἐκραύγασεν.

Οἱ ἐπισκέπται, ἀκούσαντες τὰς φωνὰς ἐπληθίσαν.

— Τί διάβολο κάμνει ἐκεῖ αὐτός; ἀνεκράξεν εἰς.

— Ἄ! ἀπεκρίθη ἕτερός τις εὐφύστερος, ἡ κυρία Τουσῶ δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ ἐφευρίσκῃ μέσα πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς. Ἐσκέφθη ὅτι ἡ λαίμοτος, ἀνευ καταδικου, ἐστρεφίτο ἐνδιαφέροντος καὶ ἐμισθῶσεν ἕνα γενναῖον νέον, ὅστις προσποιεῖται τὸν κατάδικον. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐν Λονδίῳ δὲν κόπτουσι κεφαλὰς τόσῳ συχνά, ἐφρόντισεν, ἵνα μὴ διαψεύσῃ τὴν ἱστορίαν, νὰ μισθώσῃ Γάλλον ὅπως παραστήσῃ τὸν κατάδικον.

— Βοήθειαν! σώσατέ με! ἀνεφώνει ὁ Παρισινός.

— Ὁρατῆ, ὄρατῆ, παλληκάρι μου! ἀπεκρίνετο ὁ Ἄγγλος· παίζετε τὸ μέρος σας θαυμάσια. Εὐγε!

— Ἄλλὰ, κύριε, ἀνεφώνει ὁ δυστυχῆς Παρισινός, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι τυχαίως εὐρίσκωμαι ἐδῶ.

— Ἄ! ναί· εὐγε... πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃς οὕτως εἶσαι ἀμίμητος.

— Τί λέγει; ἠρώτων οἱ ὄλοεν συναθροϊζόμενοι ἐπισκέπται.

— Ἐπαναλαμβάνει τὸ μάθημά του, ἀλλὰ τὸ ἐπαναλαμβάνει ἀριστα.

— Κύριοι, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀνεκράξεν ὁ Παρισινός διὰ φωνῆς ἐξασθενουμένης ὀλίγον κατ' ὀλίγον, κύριοι, ἐλευθερώσατέ με, προσέξατε ὁμως κήπως ἀπατηθῆτε εἰς τὸ ἐλατήριον! Κύριοι, λησμονήσατε ὅτι εἰσθε Ἄγγλοι... ὄλοι οἱ ἀνθρώποι εἶνε ἀδελφοί... Κύριοι, βοήθειαν, διὰ τὸν Θεόν! σώσατέ με!

— Εὐγε! Εὐγε! ἐπανελάμβανεν ὁ Ἄγγλος.

Καὶ ἄπαντες ἐπευφήμουν χειροκρατοῦντες.

Ἐπὶ τέλους αἱ ἐπευφημίαι, τὰ χειροκροτήματα καὶ αἱ κραυγαὶ ἐπέσυρον τὴν προσοχὴν τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ καταστήματος, ὅστις διασχίσας τὸ πλῆθος, προῦχώρησε μέχρι τοῦ Παρισινού, ὃν ἠρώτησε πῶς εὐρίσκετο ἐκεῖ.

Ὁ δυστυχῆς καταδικὸς ἐνόησεν ὅτι ἤρχετο οὗτος πρὸς βοήθειάν του, ἐπειδὴ δὲ ὠμίλει ὀλίγον τὴν ἀγγλικήν, ὁ δὲ ὑπάλληλος ὀλίγον τὴν γαλλικὴν, συνενοήθησαν ἐπὶ τέλους.

Ὁ ὑπάλληλος ἤρξατο διηγουόμενος τὸ πρᾶγμα πρὸς τοὺς περιέργους θεατὰς, οἵτινες, ἐπ' οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἤθελον νὰ ἀποδώσωσι τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸν κατάδικον καὶ στερηθῶσιν οὕτω τόσον ἐκτάκτου θεάματος!

Ὁ δυστυχῆς Παρισινός ἐκραύγαζε, καὶ παρακάλει νὰ τὸν ἐλευθερώσωσιν, ἀνευ βραδύτητος.

— Κύριε, τῷ εἶπεν ὁ ὑπάλληλος, πρέπει νὰ ἔχετε ὀλίγον ὑπομονὴν· εἰς τῶν ἐπισκεπτῶν ἡμῶν ὑπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν σύζυγόν του, ἥτις ἔμενε πλησίον τῆς κοιτίδος τοῦ βασιλέως τῆς Ῥώμης· σὰς παρακαλῶ νὰ μείνητε, διὰ νὰ σὰς ἴδῃ καὶ ἡ κυρία αὐτή· ὀλίγα λεπτὰ περισσότερα ἢ ὀλιγώτερα δὲν εἶνε μεγάλη δουλειά.

— Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μείνω

οὔτε ἐν δευτερόλεπτον! Δὲν θὰ διασκεδάσω ἐγὼ τοὺς ἐπισκέπτας σας. Ἐπλήρωσα ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, ὅπως ἐπισκεφθῶ τὸ κατάστημά σας.

— Λάβετε ὑπομονὴν, κύριε· λάβετε ὑπομονὴν.

— Τὸ γνωρίζω ὅτι εἶνε εὐκολον νὰ τὸ λέγετε... Ἄλλ' ἐγὼ ποῦ πνίγομαι... πνίγομαι, ἀκούετε; Θὰ ἀποθάνω!... Ἐγὼ... ἔ... χω... οὐφ!...

— Ποῦ εἶνε; ποῦ εἶνε; ἠρώτησε γυνὴ τις διασχίζουσα τὸ πλῆθος.

— Νά τον! ἀνεκράξέ τις, ὅστις βεβαίως θὰ ἦτο σύζυγός τις.

— Μοῦ εἶπετε ὅτι ἐφώναζε· δικτὶ δὲν φωνάζει πλέον; Θέλω νὰ τὸν ἀκούσω νὰ φωνάζῃ, ὅπως τὸν ἤκουσαν καὶ οἱ ἄλλοι.

— Ἀκούστε, κύριε, εἶπεν ὁ ὑπάλληλος, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν δυστυχῆ Παρισινόν, ἡ κυρία σας παρακκαλεῖ νὰ φωνάξετε ὀλίγον.

Ἄλλ' ὁ καταδικὸς δὲν ὠμίλει.

— Εἰσθε Γάλλος, κύριε, καὶ ὡς τοιοῦτος λίαν εὐγενής· δὲν δύνασθε ἐπομένως νὰ ἀρνηθῆτε χάριν πρὸς μίαν κυρίαν. Κύριε, μόνον δύο ἢ τρεῖς φωνὰς ἐκβάλετε· ἰδοῦ, τίποτε περισσώτερον.

Ὁ καταδικὸς, ὄχι μόνον δὲν ὠμίλει, ἀλλ' οὐδ' ἐκινεῖτο.

Τότε μόνον ἐνόησεν ὅτι κατὶ τι θὰ συνέβαινεν.

Ἐκίνησεν τὸ ἐλατήριον, τὸν ἐξήγαγον ἐκ τοῦ φεγγίτου, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ σταθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν του.

Κατέπεσεν ἀφ' ἑαυτοῦ.

Εἶχε λιποθυμήσει.

Τῷ ἔδωκαν ν' ἀναπνεύσῃ ἄλατὰ τινα, τῷ ἔρριψαν ἐπὶ τοῦ προσώπου ὕδωρ ψυχρὸν, ἐπὶ τέλους δὲ, πρὸς μεγίστην εὐχαρίστησιν τῶν παρεστώτων, ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς.

Τὸ πρῶτον αὐτοῦ κίνημα, συνερομένου, ἦτο νὰ φέρῃ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Αἰσθανόμενος δὲ ὅτι αὕτη ὑπῆρχεν ἐν τῇ θέσει τῆς, ἀφῆκε φωνὴν χαρᾶς, καὶ χωρὶς νὰ ἀναζητήσῃ τὸν πῆλόν του, ὅστις τὸν περιμένει ἀκόμη, ἔφυγε δρομαίως ἐκ τοῦ καταστήματος τῆς κυρίας Τουσῶ.

Π. Δ. Τ.

ΠΑΛΑΙΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ

Ἡ Ὑπομονὴ καὶ τὰ Πασούμα τοῦ Καδῆ.

Ὅτε εἶχα ἀκόμη τὴν χρυσοῦν παιδικὴν ἡλικίαν, ὅτε οἱ καλοῦντές με μόνον τ' ὄνομά μου ἐφώναζον, χωρὶς νὰ προσθέτωσιν οἱ μὲν τὸν τίτλον δεσποινίς, οἱ δὲ, γαλλομαθεῖς οὗτοι, τὸ Mademoiselle, ὅτε δὲν ἐγνώριζον ἔτι ἂν ὑπῆρχεν ὁ Musset ἢ ὁ Hugo, ὁ Byron ἢ ὁ Heine ἢ ὁ Stechetti, τότε τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος, καθήμενὴ ἐπὶ χαμηλοῦ σκίμποδος, παρὰ τοὺς πόδας τῆς μάμμης μου καὶ στήριζουσα τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τῶν γονάτων

της ἤκουον ταύτης διηγουμένης μοι παλαιὰς ἱστορίας, δημώδη παραμύθια, ἑλληνικὰς παραδόσεις.

Ἦδη, ἡ Δεσποινὴς ἡ Mademoiselle παρὰδοσις, οὕτω μὲ καλοῦσιν, ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσῃ τοὺς ἀνω ἀξιολόγους κυρίους καὶ ἔτι πλείονας· ὅτε δὲ, κωλυμένη ἕνεκα τοῦ βροχεροῦ καιροῦ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ θέατρον, μελετᾷ τὴν νύκτα τὴν Παρισίαν ἢ ἄλλοτε ἐνθυμεῖται τοὺς ἀποπτόντας χρόνους καθ' οὓς παρὰ τὸ σπινθηρίζον πῦρ τῆς ἐστίας ἤκουε τῆς μάμμης διηγουμένης τόσα ὠραία καὶ νόστιμα πράγματα.

Εἰς μνημόσυνον τῆς καλῆς ἐκείνης γραίας, καὶ ἀντίδοτον ἀπὸ τῶν τοσούτων καὶ τοιούτων σημερινῶν ἀναγνωσμάτων, τὰ παραδίδω ἕνα ἕνα εἰς τὴν δημοσιότητα εὐχαριστῶν ταῖς κκ. συνεργάταις τῶν Ἐκλεκτῶν ὅτι τόσον ἀβροφρόνως μεταξὺ αὐτῶν μὲ ὑπεδέχθησαν καὶ τῷ κ. Διευθυντῇ ὅτι εἰς τόσῳ καλὴν συντροφίαν μὲ εἰσήγαγεν.

* *

• Πρὶν ἀκόμη ἐλευθερωθῆ ἡ πατρίδα μας, ἦτανε εἰς ὄλας τὰς πόλεις τουρκικὰ δικαστήρια ποῦ ἐπήγαινε καὶ ἐκρινότανε ὁ κόσμος, τὰ δικαστήρια ὅμως ἐκεῖνα δὲν ἦτανε σὰν τὰ σημερινὰ ποῦ ἔχουν πολλοὺς δικαστὰς καὶ περὶ πολλοὺς ἀκόμη δικηγόρους· ὄχι, ἕνας μόνος ἦτανε ὁ κριτὴς ποῦ τὸν ἔλεγαν Καδῆ. Δικηγόρος περὶ ἦτανε ὁ ἴδιος ὁ κατηγορούμενος.

• Τώρα θὰ σοῦ διηγηθῶ τί συνέβηκε μ' ἕνα Ἀράπη ποῦ τὸν ἔλεγαν Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ, καὶ μὲ τὸν Καδῆ, γιὰ νὰ μάθῃς ἄλλη φορὰ νὰ ἦται περὶ ὑπομονητικῆ, ἀφοῦ ἔβλεψεν νὰ ἦναι καὶ οἱ ἄλλοι ἐμπροστὰ σὲ ἴσνα ὑπομονητικοί.

Πράγματι δὲ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀπωλέσασα τὴν ὑπομονὴν μου δὲν ἐνθυμῶμαι ἀκριβῶς διὰ τίνα αἰτίαν, παρεφέρθη κατὰ τῆς ὑπηρετίας μας. Μὲ εἶδεν ἡ μάμμη μου καὶ δι' αὐτὸ εὐροῦσα εὐκαιρίαν μοι διηγήθη τὴν κατωτέρω χριστιανικήν ἱστορίαν.

* *

Ἀνέβαινε μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸ παζάρι ὁ Σίδι-μπέν Ἀβδαλάχ καὶ κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα κομμάτι κρέας. Ἦτανε φτωχὸς ὁ καυμένος καὶ ζοῦσε πότε ἀπὸ ἐλεημοσύνη, πότε ἀπὸ καμμὴ δουλειᾶ ποῦ τοῦ ἔδιναν νὰ κέρη.

Ἐπήγαινε στὸ δρόμο του ἤτυχα, ἤτυχα, σὰν καλὸς Ὄθωμανός, ὅταν νὰ σου τὸν ἀπαντᾷ ἕνας ἄλλος.

— Ὁ Ἀλλάχ νὰ σου δῖνῃ πάντοτε τὴν εὐλογίαν του, εἶπεν εἰς τὸν Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ.

— Ὁ Ἀλλάχ πάντα νὰ σ' ἔχη γερὸ καὶ ἡσυχο, ἀπεκρίθη καὶ οὗτος.

— Ἐχεις βλέπω ἕνα καλὸ κομμάτι κρέας, εἶπεν ὁ πρῶτος.

— Ἐ! ὁ Θεὸς ἔτσι ἤθελε!

— Καὶ πόσῳ τ' ἀγόρασε;

— Ἐνα γρόσι.

— Δὲν εἶνε δειλὸν ἀκριβό. Ὁ Ἀλλάχ νὰ σ' ἔχη πάντα γερὸ, εἶπεν ὁ διαβάτης καὶ ἔφυγε.

Ὁ Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ ἐπῆρε πάλιν τὸν δρόμο του.

Λίγο παραπάνω ἦτανε μὲ βρούσι καὶ ἐστάθηκε νὰ πιῇ νερό. Ἐκεῖ ἀπήντησεν ἕναν ἄλλον.

— Μὰ τὰ γένεια τοῦ Προφήτου, εἶπεν οὗτος, ἔχεις βλέπω ἕνα καλὸ κομμάτι κρέας.

— Ἐ! ὁ Θεὸς ἔτσι ἤθελε.

— Καὶ πόσῳ τ' ἀγόρασε; εἶνε ἀκριβό;

— Ἐνα γρόσι.

— Πολὺ φτηνό.

— Ὁ Θεὸς εἶνε σπλαγχνικὸς γιὰ τοὺς φτωχοὺς.

— Ὁ Ἀλλάχ νὰ γεμίξῃ τὸ σπῆτι σου ἀγαθὰ, εἶπεν ὁ ἄλλος διαβάτης καὶ ἔφυγε.

— Ἡ καρδιά μου μαζὺ σου, εἶπε καὶ ὁ Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ.

Ὅσῳ ἐπροχωροῦσε στὸ σπῆτι του, τόσῳ ἀπαντοῦσε κόσμος, καὶ ὅλοι τὸν σταματοῦσαν νὰ τὸν ρωτήσουν πόσῳ ἀγόρασε τὸ κρέας ποῦ ἔβαστοῦσε.

Ὁ καυμένος ὁ Ἀβδαλάχ, καλὸς καὶ ἡσυχὸς ἄνθρωπος, ἐστεκότανε, ἔδινε τὴν ἀπάντησι καὶ τὴν εὐχὴν του καὶ ἐκινούσε πάλι νὰ φύγῃ.

Εἶχε στὸ νοῦ του πῶς τὸ Κοράνι λέγει: Ἡ ὑπομονὴ εἶνε τὸ κλειδί τῆς ἐπιτυχίας.

— Ἐ! σιγὰ, σιγὰ, ἔλεγε καὶ αὐτὸς θὰ πάω στὸ σπῆτι μου. Μὰ σὲ κάθε βῆμα ποῦ ἔκανε καὶ νὰ σου ἕνας νὰ τὸν ἐρωτήσῃ πόσῳ ἀγόρασε τὸ κρέας.

— Ἐνα γρόσι, ἔλεγε καὶ ἔφυγε.

Ὁ Γέρω Ἀβδαλάχ ἀρχίζε πάλι τὸ δρόμο του καὶ πάλι ἀπείρως ἄλλος τὸν ἐσταματοῦσε.

— Πόσῳ ἀγόρασε τὸ κρέας;

— Ἐνα γρόσι.

Ὁ Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ ἦτανε καλὸς ὀθωμανός, μὰ ἦτανε καὶ ἄνθρωπος. Εἶχε καὶ αὐτὸς τὰ πάθη του καὶ ἐπὶ τέλους ἐθύμωσε.

Κατὰ κακὴν τὴν τύχην βρίσκεται ἐκείνη τὴν ὥρα ἕνας ἄλλος μπροστὰ του.

— Πόσῳ τὸ ἀγόρασε; τὸ κρέας;

— ὦ; τότε, ἐμετροῦσε καλὰ, τριάντα φορὰς τὸν εἶχαν ρωτήσῃ.

— Πόσῳ τ' ἀγόρασα; νὰ. Μέτρα νὰ δῆς.

Καὶ σοῦ τὸν στρώνει τὸν καλὸ σου στὸ ξύλο. Τὸ ραβδί του τὸ ὄσπασε σταῖς πλάταις του. Μὰ κείνη τὴ στιγμὴ ποῦ ἔτρεχεν ὁ κόσμος νὰ τοὺς χωρίσῃ, ἔτρεξε καὶ ἕνας σκύλος καὶ ἐχώρισε αὐτὸς τὸ κρέας τὸ πῆρε στὰ δόντια του καὶ τὸ βύλε στὸ πόδι.

Φαίνεται αὐτὸς ποῦ ἔφαγε τὸ ξύλο δὲν εὐχριστήθηκε καὶ ἐπῆγε στὸν Καδῆ νὰ πρᾶπονεθῆ. Ὁ Καδῆς διέταξε καὶ τὸν ἐρῶλακίσαν τὸν Ἀβδαλάχ.

Τὸν ἔβαλαν μέτα λυπημένο πολὺ, πρῶτον ποῦ ἔδειρε ἕνα ὁμοίό του καὶ δευτέρον ποῦ ἔχασε τρία πράγματα ἐξ αἰτίας τοῦ ξύλου: Τὸ κρέας του, τὸ ραβδί του καὶ τὴν ἐλευθερίαν του. Ἐπὶ τέλους ἔφθασε καὶ ἡ ἡμέρα ποῦ ἤθελε νὰ κριθῆ. Τὸν ἐπῆγαν στὸ δικαστήριον.

— Τ' ὄνομά σου; τὸν ἐρωτᾷ αὐστηρὰ, αὐστηρὰ ὁ Καδῆς.

Ὁ Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν, ἐσκέφθηκε λίγο καί,

— Ὁ Ἀλλάχ εἶε ὁ Θεὸς καὶ ὁ Μωάμεθ εἶνε ὁ προφήτης του, ἀποκρίθηκε.

Καθὼς ἀκουσάν αὐτὰ τὰ λόγια, ποῦ εἶνε ἅγια γιὰ τοὺς Ὄθωμανούς, ὁ Καδῆς καὶ ὅλοι ὅσοι ἦτανε ἐκεῖ, ἔσκυψαν τὰ κεφάλια τους, καὶ ἔβαλαν τὸ χέρι στὸ στήθος τους γιὰ νὰ δείξουν σεβασμό.

— Ποῦ κάθῃσαι, τὸν ἐρώτησε πάλι ὁ Καδῆς.

— Ὁ Ἀλλάχ εἶνε ὁ Θεὸς καὶ ὁ Μωάμεθ εἶνε ὁ προφήτης του, εἶπε καὶ πάλι ὁ Ἀβδαλάχ.

Ὁ Καδῆς καὶ οἱ ἄλλοι ἔδειξαν τὸν σεβασμό τους.

— Γιατί ἔδειρες αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο; Τί σοῦ ἔκαμε; Σὲ ρώτησε μονάχα πόσῳ εἶχες ἀγοράσει τὸ κρέας σου.

Ὁ Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ δὲν λέει τίποτα ἄλλο παρὰ:

— Ὁ Ἀλλάχ εἶνε ὁ Θεὸς καὶ ὁ Μωάμεθ εἶνε ὁ προφήτης του.

— Ἐλα λοιπόν, λέγει ὁ Καδῆς, ἀποκρίσου στας ἐρωτήσεις μου. Πῶς σὲ λένε;

Ὁ γέρω Ἀβδαλάχ πάλι τὴν ἴδια ἀπόκρισι δίνει. Αὐτὸ ἔγινε κάμποσαις φοραῖς ἀκόμη, ὅταν περὶ ὁ Καδῆς μὲ μεγάλη ὀργή:

— Θὰ μοῦ ἀποκριθῆς ἐπὶ τέλους; ποῦ λέγει.

— Ὁ Ἀλλάχ εἶνε ὁ Θεὸς καὶ ὁ Μωάμεθ εἶνε ὁ προφήτης του.

Ὁ Καδῆς δὲν ἐβίατηξε Βγάζει τὰ πασοῦμια του καὶ τὰ πετᾷ κατὰ κεφαλῆς τοῦ Ἀβδαλάχ.

Ὁ Ἀβδαλάχ, χωρὶς νὰ θυμώσῃ, σκύβει, τὰ πέρνει, τὰ φιλεῖ πρῶτα καὶ μὲ μεγάλο σεβασμό τὸν δίνει πίσω.

— Καδῆ, τοῦ λέγει, σὺ ποῦ εἶσαι σοφὸς δικαστὴς καὶ ἅγιος ἄνθρωπος, ἐπειδὴ δώδεκα φοραῖς μόνον ποῦ εἶπα τὸν ἴδιον ἅγιον λόγον ἐθύμωσες καὶ μ' ἐκτύπησες. Πῶς ἤθελες ἐγὼ ποῦ εἶμαι ἀγράμματος καὶ τιποτένης νὰ μὴ θυμώσω ποῦ μ' ἐρώτησαν τριάντα μὲτὰ φορὰ τὸ ἴδιον πρᾶγμα;

Ὁ Καδῆς ἐθύμωσε γιὰ τὴν σοφίαν του καὶ τὸν ἀφῆσεν ἐλεύθερον.

— Ἡ καρδιά μου μαζὺ σου, εἶπεν ὁ Σίδι-μπέν-Ἀβδαλάχ. Καὶ ἔφυγεν, ἐνῶ ὁ Καδῆς ἔβαζε τὰ πασοῦμια του.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΕΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

— 2 —

Ὅσοι τῶν ἐκ τοῦ Γ' ἔτους (ἀριθ. 107) συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν ἡμῶν, ἐπιθυμοῦσι νὰ ἔχωσι πλήρη τὴν συνέλειαν τῆς Δεσποίνης Μονεσρωῦ, δύνανται ἀντὶ δρ. 2 νὰ ἀποκτήσωσι τὰ ἰδιαιτέρως ἤδη ἐκτυπωθέντα εἰς τὸ αὐτὸ τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων σῆμα 10 φύλλα, ἅτινα πωλοῦνται εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν, ἀποστέλλονται δὲ ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν, ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.